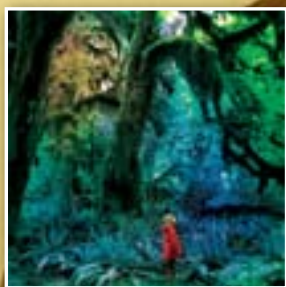

mania

NO RISK DISC:

JACCO GARDNER

2 VOOR
€ 8,⁵⁰ PER STUK

15,-

Fleetwood Mac – Best of Peter Green's Fleetwood Mac

Eddie Vedder – Into The Wild

Jefferson Airplane – Surrealistic Pillow

Carole King – Tapestry

Dave Brubeck – Time Out

Herbie Hancock – Headhunters

Johnny Cash – American III/ Solitary Man

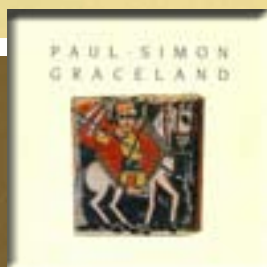
Buddy Guy – Living Proof

Herman Brood – Shpritz

Bruce Springsteen – Nebraska

Paul Simon – Graceland

Philip Glass – Best of Philip

SONY MUSIC

NORISK DISC

NIET GOED GELD TERUG

MANIA 294

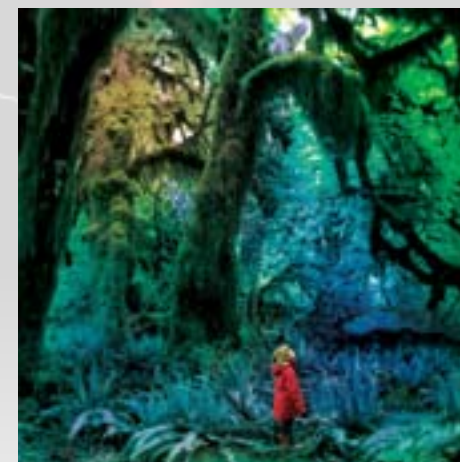
JACCO GARDNER

Cabinet Of Curiosities

(Excelsior)

EXCELSIOR
RECORDINGS

Zelden ontstond er zo'n hype in de Nederlandse indiepopscene als over de release van Cabinet Of Curiosities, het debuutalbum van muzikant, producer en songschrijver Jacco Gardner. Nog voor de release van de plaat zijn de media vol van de innemende, zeer getalenteerde jongeman uit Zwaag, Noord-Holland. Die aandacht begon ruim een jaar geleden in Engeland, naar aanleiding van Jacco's barokke debuutsingle. Er volgde nog een single op een Spaans label, waardoor de aandacht werd gewekt van het Amerikaanse label Trouble In Mind, evenals van het immer alerte Excelsior Recordings. De laatste brengt in Nederland Gardners sprookjesachtige debuutalbum op de markt. Cabinet Of Curiosities is volgestopt met psychedelische popliedjes waarin de echo's uit het verleden overduidelijk doorklinken. In de opmaat naar de release van dit debuut zijn al namen genoemd als Syd Barrett, Brian Wilson en de relatief onbekende Curt Boettcher, maar ook zijn sporen te herkennen van The Moody Blues, Supersister en het obscure maar niet minder betoverende Election. Naast bas en wat

steriel klinkende drums heeft Jacco kleurrijke arrangementen gemaakt waarin elektrische piano, klavecimbel en mellotron hoofdrollen vervullen. Twaalf aanstekelijke popliedjes in een charmant, veelkleurig jasje vormen samen een bijzonder verrassend debuut van een zeer groot talent, toepasselijk verbeeld op de hoes: een jongetje in een sprookjeswereld. (WR)

AESTRID**Box***(Function/Suburban)*

Bo Menning, uit Soest, wilde niet meer in de fabriek van zijn vader werken. Hij had het idee dat hij meer kon en had interesse in muziek.

Na het eerste album, dat hij in zijn eentje in elkaar zette en waar hij vier jaar over deed, had hij twijfels, wilde eigenlijk een volwaardige band. Het eenmansproject werd een trio en er werd meer uitgegaan van spontaniteit. Menning wilde meer energie en die kwam er, er werd op gevoel gewerkt. Het Britse label Function herkende de sfeer van de muziek en bracht de band in contact met producer Marco Migliari, o.a. Sigur Ros en Peter Gabriel, die het album masterde en het resultaat is tweede album Box, genoemd naar een plaatsje in Engeland waar Migliari werkt. De muziek is volwassen, met invloeden van Joy Division en Brian Eno, maar eigentijds en dynamisch. Tijd dat ze worden erkend door een groter publiek. (EMu)

ADAM ANT**Is The Blueback Hussar In Marrying The Gunner's Daughter***(Blueback Hussar/Suburban)*

De cultlegende Adam Ant is weer terug. Na de grote successen die hij met zijn Ants eind jaren zeventig, begin jaren tachtig had in vooral het Verenigd Koninkrijk, leek de man een aantal jaren het spoor volledig

bijster. Bizarre verhalen verschenen in de roddelrubrieken en het draaide niet meer om de muziek. Dat is met dit nieuwe album weer omgedraaid. Ant weet nog steeds een aanstekelijke mix te maken van Burundi drums, indianenchants en postpunkpop. De kop wat ouder, de stem wat rauwer, maar verder nog steeds de aloude en weer in vorm stekende indianenpiraat. (BD)

AVANT LA LETTRE**In My Time***(Tone)*

In My Time is het tweede album van de Amsterdamse band Avant La Lettre. Een klein jaar geleden bracht de band debuutalbum Belief uit, waarvan single Magic werd opgepikt door 3FM. De band werd niet veel later de zogenaamde 'Hollandse Nieuwe'

bij 3voor12, speelde ondermeer live bij Giel, Radio 2, in De Wereld Draait Door én in een uitverkocht Paradiso. Volgens zanger Laurens Radstake is In My Time een portret van zijn generatie. Hoe mensen worstelen met een veelheid aan keuzes en proberen een zinvolle inhoud te geven aan het leven in een tijdperk vol mogelijkheden, maar zonder grote ideeën, zonder visie. Avant La Lettre is in ieder geval een andere weg ingeslagen en slaagt erin hun nieuwe geluid over te brengen. Deze volwassen popplaat luistert uitstekend weg en kent, zonder de overige nummers tekort te doen, met Mirrors, Smoke Screen en Heart Beat een drietal hoogtepunten. Mooie plaat! (JT)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

Pop & Rock

LUISTER TRIP

ACRES OF LIONS**Collections**

Acres Of Lion brengt met Collections zijn tweede album uit. Anders dan de titel doet vermoeden, is het geen verzamelaar! Dit Canadese viertal maakt vriendelijke indiepowerpop met een melancholieke ondertoon.

Goed gezongen, lekker gespeeld, creatieve koortjes, afwisselend in tempo: het levert prima liedjes op als Reaction, Kids en Like A Drum. Collections van Acres Of Lion is een plaat die

De Italiaans-Canadese Rachel Zeffira begon haar carrière in de klassieke muziek, maar maakte in 2011 de overstap naar de popwereld door samen met Horrors-voorman Faris Badwan een van de mooiste platen van dat jaar op te nemen onder de naam Cat's Eyes.

Nu debuteert ze solo met The Deserters, waarbij ze hulp kreeg van leden van de psychedelische rockgroep TOY en Melissa Rigby van de onlangs ter ziele gegane gotische garageband S.C.U.M. Wie een plaat vol zware psychedelica verwacht, komt echter bedrogen uit, want hoewel de sfeer donker en somber is, overheerst de ingetogen kant in prachtige liedjes als het titelnummer, Waiting For Sylvia en de onherkenbare cover van de My Bloody Valentine klassieker To Here Knows When. Haar klassieke achtergrond komt duidelijk naar voren in de barokke strijkarrangementen en verder is er natuurlijk een glansrol voor haar bijzondere stem. De NME omschreef haar als de liefdesbaby van Nico en Nick Drake en daar valt wel wat voor te zeggen. Smaakt absoluut naar meer. (MvR)

BLACKOUT**Start The Party**

The Blackout is een punky rockband uit Wales, die dit jaar tien jaar bestaat. Uit verveling opgericht, haalden ze de naam van een t-shirt over New York. De band telt ze twee zangers die gek zijn op feest. Ze noemen Limp Bizkit als invloed en klinken als mengeling van Beastie Boys met Bad Religion. Energiek, positief en luidruchtig. Op dit vierde album gaan ze stevig verder. Op diverse podia te zien. (EMu)

INDIANS**Somewhere Else***(4AD/Beggars Banquet)*

Indians is het muzikale alter ego van de uit Kopenhagen afkomstige Søren Løkke Juul. Enige bekendheid kreeg de band dankzij optredens met ondermeer Other Lives, Beirut en Perfume Genius, waarbij de schitterende videosessie voor label 4AD – sinds drie maanden online – tevens lovende kritieken ontving. Søren Løkke Juul laat in de drie kwartier dat zijn debuut duurt horen dat hij beschikt over dat typisch Scandinavische gevoel voor delicate melodieën. Indians beweegt zich tussen fraaie folkly liedjes (I Am Haunted en Cakelakers), droompop (New, Bird en Melt) en subtiele elektronica (Magic Kids en Lips, Lips, Lips), ergens op een snijvlak van Bon Iver, Mercury Rev, Sigur Rós en Youth Lagoon. De tien nummers op Somewhere Else nemen je mee op reis, waarbij je soms het gevoel hebt achtervolgd te worden en dan weer vrijuit zweeft tussen hemel en aarde. Albumafsluiter Somewhere Else is misschien wel het beste nummer. Serene rust slaat na twee minuten om in ernstig pianospel, werkt toe naar een grootse climax en laat je na vijf minuten wanhopig achter. (JT)

LUISTER TRIP

JIM JAMES

Regions Of Light And Sound of God
(Coop/V2)

Jim James kennen we natuurlijk vooral als de voorman van My Morning Jacket. Je zou verwachten dat je in zijn solowerk toch ook sporen van My Morning Jacket tegen zou komen. Dat was nog wel het geval bij de ep die hij een paar jaar geleden onder de naam Yin Yames uitbracht. Maar als je naar zijn nieuwe album Regions Of Light And Sound Of God luistert, zijn de vocalen van James het enige element dat nog aan My Morning Jacket herinnert. James liet zich bij het maken van het album inspireren door God's Man, een 'graphic novel' uit 1929 van Lynd Ward. Je komt op het album invloeden tegen uit krautrock, symfonische rock en psychedelica. Sterke momenten zijn het instrumentale Exploding, het heerlijk licht swingende Actress en A New Life, een mooi popliedje. Regions Of Light And Sound Of God is een album dat onmogelijk te dateren is – het had in de jaren zeventig, tachtig of in 2013 gemaakt kunnen worden. En dat is precies wat Jim James wilde. (HO)

DEVON ALLMAN

Turquoise

Nadat Allman, inderdaad zoon van, toegetreden is tot de Royal Southern Brotherhood brengt hij dit keer een plaat uit zonder deze band of zonder Honeytribe, een gezelschap dat ook een aantal prima platen heeft uitgebracht. Op Turquoise doet hij het alleen, alhoewel gasten uit eerder genoemde bands meespelen op sommige stukken. Datzelfde geldt voor Ron Holloway en Luther Dickinson, die beide een gedegen reputatie hebben. Soulvolle southern rock zonder te vervallen in de categorie 'spierballen rock'. Opvallend is de Tom Petty-cover Stop Draggin My Heart Around: mooi uitgevoerd, fraai nummer, maar voegt weinig toe aan Allmans eigen werk. Allman weet met zijn eigen materiaal prima te overtuigen en heeft met Turquoise aangetoond dat hij de naam Allman eer aan doet. (HDI)

OLOF ARNALDS

Sudden elevation

Meest opvallend is dat Olof Arnalds derde langspeler geheel in het Engels is gezongen. Op het ep-tje Olof Sings maakte ze met een vijftal covers al een geheel Engels werkje, maar de voorgangers van Sudden Elevation waren louter, danwel grotendeels in het IJslands. Ondanks dat haar platen ook steeds wat poppier worden, weet ze de IJslandse sfeer nog steeds te laten doorschemeren. Met stemmige winterse liedjes als Bright and Still en Onwards and Upwards is het in ieder geval goed warm worden. (CO)

BROADCAST

Berberian

Een filmsoundtrack beoordelen zonder de bijbehorende beelden te zien is over het algemeen een lastige zaak. Dat geldt ook voor Berberian Sound Studio van Broadcast, al moet gezegd worden dat de muziek van de Britse band de fantasie voldoende prikkelt om je eigen beelden op het netvlies te toveren. In 39 minuten komen 39 tracks voorbij. Het zijn flarden muziek die variëren van dreigend tot wonderschoon. Het heeft vaak een psychedelisch tintje, maar ook invloeden uit de Italiaanse filmmuziek drukken hun stempel op deze plaat. Het is uiteindelijk een prachtige luistertrip, maar wel een zonder enig houvast. (EZ)

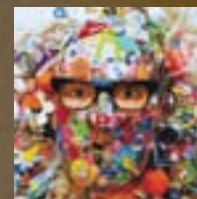

BAD RELIGION

True North

(Epitaph/PIAS)

Als dit album blind beluisterd moest worden, dan was het na een paar seconden al een uitgemaakte zaak. Zonder twijfel Bad Religion. De oude punkers hebben zo'n eigen sound en houden daar ook al ruim dertig jaar aan vast. Vernieuwing zit er dus niet meer in. True North is alweer het zestiende album van de band en daarop wilden ze nummers maken die allemaal korter duren dan twee minuten. Er staan een paar kleine uitschieters naar boven op, maar binnen 35 minuten is het gedaan. Ze doen dan ook nu weer waar ze goed in zijn: korte, strakke en pakkende liedjes maken. Snelle, agressieve punkliedjes, met meezingrefreintjes, fijne melodieën en pakkende riffs. Tekstueel heeft zanger Greg Graffin zich laten inspireren door de politieke onrust die er op dit moment overall heerst. Gitarist Brett Gurewitz is ook weer eens achter de knoppen gaan zitten, waardoor het oude geluid weer helemaal terug is. (JVo)

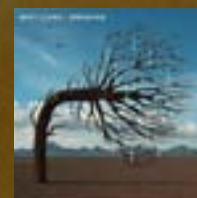

BETTIE SERVEERT

Oh Mayhem!

(PIAS)

Wat een jubilea: het fenomenale debuutalbum Palomine beleefde anderhalf jaar terug zijn twintigste verjaardag en Oh, Mayhem! is hun tiende officiële album. Maar Bettie Serveert is er de band niet naar om de jubilaris uit te gaan hangen. Integendeel, ze gaan tegenwoordig als jonge honden tekeer. De eerste vijf nummers zijn allemaal raak: pakkende, puntige songs, waaronder de onweerstaanbare single Had2Byou. Hierna volgt Monogamous, een feedbackgordijn met zang over, juist, een niet-monogaam persoon. Receiver is een heerlijke rocker die lekker lang uitloopt en LoserTrack knipoogt naar Pavement. De plaat sluit af zoals hij begint, met het korte en krachtige D.I.Y., een typische Bettie-song. Eigenlijk combineert Oh, Mayhem! al het goede van Bettie Serveert: melodieuze liedjes als van Palomine en Dust Bunnies en de energie van Pharmacy Of Love. En natuurlijk het vakmanschap, de bravoure en het enthousiasme van zangeres Carol van Dyk, meestergitarist Peter Visser (die als geen ander feedback en melodie weet te mengen), bassist Herman Bunscoeke en drummer Joppe Molenaar. Op naar het volgende jubileum dan maar? (LV)

BIFFY CLYRO

Opposites

(Warner)

De Schotse band Biffy Clyro bestaat inmiddels ruim tien jaar en lijkt al ongeveer net zo lang klaar voor een doorbraak naar het grote publiek. Die komt met iedere plaat iets dichterbij, maar tot dusver is de muziek van de Schotten toch net wat te eigenzinnig of compromisloos. Dat geldt ook weer voor Opposites, dat als enkel album verkrijgbaar is, maar in volle glorie over twee cd's is verdeeld. Opposites is een conceptplaat, maar de plaat laat zich ook uitstekend beluisteren als een serie individuele tracks. Biffy Clyro kiest dit keer voor een aantal stevige en vaak wat gruzige rocksongs en een aantal stemmige en wat meer ingetogen songs. In de eerste categorie vinden we uitstapjes richting metal, progrock, lekker stevige indierock en powerpop, terwijl Biffy Clyro in de tweede categorie voorzichtig flirt met een groots geluid ergens tussen Muse en Coldplay. Met Opposites komt het grote publiek weer een stapje dichterbij. Voor de liefhebber van veelzijdige rockmuziek is het nu al smullen. (EZ)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

LUISTER TRIP

LOCAL NATIVES

Hummingbird

(Infectious/PIAS)

Local Natives debuteerde drie jaar geleden met het prachtige Gorilla Manor, kreeg lovende kritieken en maakte zich op voor een succesvolle tour langs de nodige grote landen en dito steden. En nu, drie jaar later, is daar de langverwachte opvolger, Hummingbird. De Hummingbird, ofwel kolibrie, staat symbool voor het album. De vogel is klein, krachtig, actief en heeft een snelle vleugelslag. Daarnaast is het beestje breekbaar en fragiel, net als de band zelf. Local Natives kwam de laatste jaren van ver. Het succes van Gorilla Manor ging gepaard met stukgelopen relaties, overleden familieleden en een vertrekkend bandlid. Trieste liedjes als Three Months en Colombia verzinnebeelden deze situaties. De overige nummers – op Heavy Feet en single Breakers na – kennen evenzo minder ritme en vrolijkheid dan op het debuut, toch neigt deze stijlwisseling naar perfectie. Meerdere luisterbeurten leggen meerdere lagen bloot, waarbij de loepzuivere samenzang en het geweldige gevoel voor melodie fier overeind blijven. De ondertoon is serieus, volwassen en persoonlijk, en hoorbaar geproduceerd door Aaron Dessner van The National. Prachtige plaat! (JT)

BLOOD RED SHOES

Water EP

Een van de eerste ontmoetingen tussen Steven Ansell en Laura-Mary Carter vond plaats tijdens een concert van The Paper Chase, de band van John Congleton, die tegenwoordig ook actief is als producer voor bands als Okkervil River en The Thermals. De intentie om samen iets te doen, kreeg eindelijk vorm toen het duo aan het einde van de laatste Amerikaanse tour een bezoekje bracht aan Congleton in zijn studio in Dallas. Het resultaat is dit snoeiharde ep-tje dat drie liedjes telt. Kort, maar zeer krachtig. (MvR)

PETRA HADEN

Petra Goes To the Movies

Acht jaar na haar verbazingwekkende a-capella interpretatie van de The Who-klassieker Who Sell Out, komt de dochter van Charlie en zus van Josh 'Spain' Haden nu met een al even eigenzinnige plaat vol vocale versies van klassieke filmthema's en -liedjes. 'Gewone' instrumenten bieden soms wat extra ondersteuning, maar de basis van alle liedjes is Petra Hadens prachtige stem die op veel manieren wordt ingezet. Van Superman tot Psycho en van Goldfinger tot A Fistful Of Dollars klinken de nummers zonder uitzondering fraai en soms zelfs ronduit verbluffend. (MvR)

WILLY MASON

Carry On

De nog piepjonge Willy Mason werd negen jaar geleden onthaald als een ware sensatie. De belofte maakte hij meer dan waar met zijn prima debuut Where The Humans Eat, maar vervolgens verdween hij toch snel in de anonimiteit. De Engelse muziekbladen trokken vorige maand nog een hele pagina uit voor Carry On, maar in Nederland moet Willy Mason het momenteel doen met een bestaan in de marge. Dat is jammer, want de Amerikaan is op Carry On uitstekend op dreef. Mason werd in het verleden vooral vergeleken met Bob Dylan en Johnny Cash maar heeft inmiddels een eigen geluid dat de meeste jonge folkies van het moment op indrukwekkende wijze het nakijken geeft. Zomaar een van de beste singer-songwriter platen van het moment. (EZ)

NICK CAVE & THE BAD SEEDS

Push The Sky Away

(Mute/PIAS)

Sinds Dig!!! Lazarus Dig!!! uit 2008 heeft Nick Cave allermint stilgezeten. Er volgde een tweede Grinderman-album in 2010 en samen met Warren Ellis tekende hij vorig jaar voor de soundtrack Lawless. Warren Ellis heeft wederom een prominente rol op Push The Sky Away, dat na een eerste beluistering vooral vervreemding oproept. 'Well, if I were to use that threadbare metaphor of albums being like children, then Push The Sky Away is the ghost-baby in the incubator

and Warren's loops are its tiny, trembling heart-beat', aldus Cave zelf. Over minimale beats en loops van Ellis lijkt Cave bijna improviserend zijn teksten te zingen, grotendeels in hetzelfde trage tempo. De overige instrumenten bieden spaarzame inkleuring, waardoor eenvormigheid op de loer ligt. Bij herhaalde beluistering ontvouwen zich echter duidelijke songstructuren en zuigt Cave je meer en in meer in een duistere en vreemde wereld. (HDr)

CODY**Fractures**

(News/PIAS)

Het Deense Cody werd in 2004 opgericht door zanger Kaspar Kaae en Moogie Johnson. Het debuutalbum in 2009 werd goed ontvangen en de band, die grossiert in een melancholieke vorm van countryfolk, verwierf een eigen plaats in hun thuisland. De bezetting werd uitgebreid naar zeven mensen en er werd getoerd in voorprogramma's van Band Of Horses, Tindersticks en The National. Het toont meteen waar je de band moet plaatsen, al is er minder drama dan de Amerikaanse voorbeelden en ontwikkelt Cody zich anders. Het komt omdat ze Europees zijn, die kijken anders naar deze muziek dan Amerikanen dat zelf doen. Het levert een fraai en verzorgd album op, dat hoe meer je luistert een fijne sfeer heeft, niet altijd vrolijk, maar wel stemmig. Het gaat dan ook over breuken, de dood, verbroken relaties en de scherven die dat oplevert. Ze weten, waar ze het over hebben. En hebben humor ook. (EMu)

TINA DICO**Where Do You Go To Disappear?**

(V2)

De Deense zangeres Tina Dico timmerde in haar vaderland al een aantal jaren aan de weg, toen ze in 2004 werd gevraagd voor een vocale bijdrage aan een plaat van Zero 7. Sindsdien maakt Tina Dico Engelstalige platen, wat inmiddels een behoorlijke stapel heeft opgeleverd. Deze platen wisten Nederland lang niet allemaal te bereiken, maar Where Do You Go To Disappear? ligt hier voor de afwisseling weer eens gewoon in de winkel. Het is een erg mooie plaat geworden die goed laat horen wat Tina Dico in huis heeft. De Deense beschikt over een bijzondere wat zware stem (hier en daar is een klein vleugje Nico te horen) en heeft een fijne neus voor popliedjes die zowel avontuurlijk als aanstekelijk klinken. Deze zijn in een aantal gevallen opgetuigd met flink wat elektronica, maar ook een akoestische setting met strijkers gaat Tina Dico niet uit de weg. Where Do You Go To Disappear? schakelt van intieme folk naar dansbare pop en weer terug en het is eigenlijk zonder uitzondering goed. In Denemarken worden de talenten van Tina Dico al jaren bejubeld, maar met deze plaat moet het ook ver buiten de Deense landsgrenzen goed gaan komen met Tina Dico. (EZ)

DROPKICK MURPHYS**Signed And Sealed In Blood**

(Coop/V2)

De Celtic Punks uit Boston zijn terug met alweer hun achtste nieuwe langspeler! Ze begonnen hun opmars te maken in 1996 en het was een komen en gaan van bandleden door de jaren heen. Alleen gitarist Ken Casey is nog over van de originele bezetting, maar dat neemt niet weg dat de Ierse folkpunksound nog steeds constant is. Verwacht van Signed And Sealed In Blood weinig verrassingen of vernieuwing van het genre. Het is precies wat je mag verwachten van deze Iers-Amerikaanse punkers. Prachtige Ierse folkpunk die wordt ondersteund door traditionele instrumenten en raggende gitaren. Lekker hard meezingen met z'n allen onder het genot van een Guinness of een flink glas whisky! In de nummers duikt hier en daar ook een opvallende banjo op, die wordt bespeeld door niemand minder dan Winston Marshall van Mumford And Sons. Dit is met name op Prisoner's Song duidelijk hoorbaar, een van de uitschieters op een meer dan geslaagd album! (MKok)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

COURTEENERS**Anna**

Deze indierockband uit Manchester verraste in 2008 met debuut St. Jude met een typisch Noord-Engelse sound en scherpe snerende teksten. Opvolger Falcon (2010) was al iets gepolijster. Op het derde album ANNA wordt deze ontwikkeling verder doorgezet. Enerzijds leidt dat tot een meer volwassen geluid, anderzijds gaat een stukje van het jonge hondengevoel hiermee verloren. De teksten zijn soms lastig te volgen, maar zijn heerlijk cynisch. Topstukken op ANNA zijn Van Der Graaff en Marquee. (CB)

FIVE HORSE JOHNSON**The Taking Of Black Heart**

De zesde cd van de fakkeldragers van met blues doordrenkte stonerrock is weer ultiem retro. Zagen geblazen (en geblazen wordt er weer trouwens op harmonica!) dus. In het heden van 2013 heeft FHJ vrijwel vrij spel. Volbeat zou een tandje bij kunnen schakelen. The Shaggy Dogs uit Frankrijk: uitzondering, maar lichter. ZZ Top heeft ook net een behoorlijke ruige nieuwe (La Futura). Dát geluid bedoelen we dus kinderen! (AJ)

GUIDED BY VOICES**The Bears For Lunch**

Na een pauze van acht jaar brengt Guided By Voice hun derde album binnen een jaar uit. De samenwerking van Pollard en Sprout werkt blijkbaar nog steeds optimaal: Powerpop met stevige Who-riffs en ballads gecombineerd met geniale invallen. King Arthur The Red als epische opener van het caleidoscopische album en het Beatles-achtige en sixties folkachtige Waking Up the Stars – The Bears For Lunch is het resultaat van een goed geoliede machine die op tijd weer bij elkaar is gekomen en met fris elan ten strijde trekt. (RL)

KID FLICKS**By Typing I Talk You Don't Talk**

Uit het door crises geteisterde Griekenland komen heus nog wel positieve signalen. Zoals dit album van Kid Flicks (echte naam Nickos Dervisis, maar ook actief als Inner Ear). Met zijn ijle lo-fi dreampop creëert deze musicus/beeldend kunstenaar een geheel eigen sfeertje. Tussen de lagen noise horen we flarden Beach Boys en iets dat doet denken aan de vroege Aphex Twin. (WJvE)

LUISTER TRIP**MISTER AND MISSISSIPPI****Mister And Mississippi**

(V2)

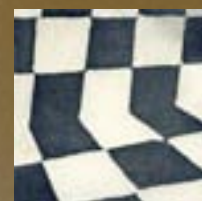
In het voorprogramma van Patrick Watson en Blaudzun, door 3voor12 uitgeroepen tot belofte voor 2013, niet vaak heeft een Nederlandse band zich zo in de belangstelling gespeeld nog voordat het debuut in de winkel ligt. De verwachtingen zijn dan ook hooggespannen en gelukkig bezwijkt het viertal niet onder de druk. Allen afkomstig van de Herman Brood Academie, hebben ze zich goed verdiept in de traditie en de huidige stand van zaken in de folkrock, en wordt het album begonnen alsof Bonnie 'Prince' Billy zijn zuidelijke gekte naar Nederland heeft geëxporteerd. Nick Drake, Fairport Convention maar ook Fleet Foxes zijn andere herkenningspunten op dit album waarop de basisinstrumentatie van snaarinstrumenten regelmatig wordt verrijkt met kleine explosies van drums en keyboards, waardoor een hoogtepunt als Same Room, Different House een fraaie climax krijgt. Met zowel een zangeres als zanger die een nummer kunnen dragen, wordt de zeggingskracht alleen maar vergroot, en is Mister And Mississippi niet alleen een grote belofte, maar gelijk ook een belangrijk ijkpunt in de Nederlandse muzieksceen. (JvR)

EELS

Wonderful, Glorious*(Coop/V2)*

Sinds E's meesterwerk *Blinking Lights And Other Revelations* uit 2005 en het verwerkingsproces van hen die hem in de periode ervoor ontvielen heeft de groep Eels niet stilgezeten. Er werd een trilogie uitgebracht, hij maakte een soundtrack voor de film *Yes Man* en een documentaire over kwantum mechanica getiteld *Parallel Worlds*, *Parallel Lives*. Mark Oliver Everett heeft geleerd keuzes te maken. Naar eigen zeggen bevindt hij zich op een kruispunt in zijn leven.

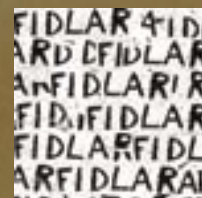
Wonderful, Glorious! Het openingsnummer van het nieuwe album heet *Bombs Away*. Een duidelijk anti-oorlog statement. De wereld is klaar voor *The Turnaround*. Positivisme ook in songs als *Peach Blossom* en *Accident Prone*, maar het leven brengt ook sterfelijkheid met zich mee: 'Deep down in the cold ground, such a sad place to be, but i'll be fine with all the things that i'm taking with me,' zingt hij in *I'm Buiding A Shrine*. De hoes is fel oranje gekleurd (een verwijzing naar de dioxine van Agent Orange?) en werd opgenomen in *The Compound*, E's nieuwe studio in Californië. Voor de snelle beslissers is er een compleet bonusalbum toegevoegd met zowel live- als studiomateriaal. (RV)

DUCKTAILS**Flower Lane***(Domino/V2)*

Terwijl buiten de laatste sneeuw wegsmeelt, breekt binnen het voorjaar al door. Een jaar geleden lokte *Real Estate* met het fraaie *Days* het zonnetje al vroeg tevoorschijn, nu doet *Matt Mondaline* met zijn andere band hetzelfde op *The Flower Lane*. Sinds 2009 verschenen al diverse releases van *Ducktails*, dat aanvankelijk weinig meer dan een slaapkamerproject was. Hoewel *Ducktails III: Arcade Dynamics* begin 2011 al wat ambitieuzer klonk, komt deze nieuwe prachtige plaat toch als een behoorlijke verrassing. *Mondaline* vroeg zijn vrienden van *Big Troubles* om muzikale hulp en zodoende klinkt *Ducktails* nu als een volwaardige band. *The Flower Lane* ligt dicht bij *Real Estate* dan eerder werk, maar klinkt ook anders. Zo integreert *Mondaline* op overtuigende wijze wat vleugjes elektronica met de jengelende gitaren, waardoor *The Flower Lane* klinkt als betoverende nostalgische mix van lo-fi, jangle, softpop en chillwave. Helemaal mooi wordt het als *Madeline Follin* (*Cults*) en *Jessa Farkas* (*Future Shuttle*) ook nog meezingen. Verslavende plaat. (MvR)

ESBEN & THE WITCH**Wash The Sins Not Only The Face***(4AD/Beggars Banquet)*

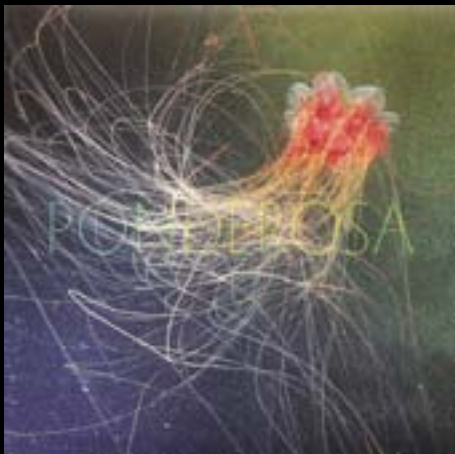
Esben And The Witch is vernoemd naar een Deens sprookje over ritueel geslachte kindjes. Het drietal, afkomstig uit het Engelse Brighton, maakt dan ook donkere en doordringende muziek, als een mix tussen experimentele elektronica en postrock met gotische invloeden. In 2011, nadat enkele maanden eerder het voorprogramma van *Foals* en *XX* was verzorgd, bracht de band debuutalbum *Violet Cries* uit, dat redelijk tot goed werd ontvangen. Met *Wash The Sins Not Only The Face* gaat de band in vergelijking met hun debuut qua sound, volume en intonaties verder, waarbij het geluid meer volwassen en iets toegankelijker is. Toch zal het voor veel luisteraars nog steeds vrij zware kost zijn, aangezien het album een bepaalde droevigheid en gesluisdheid oproept. Te vergelijken met bands als *XX*, *Cocteau Twins* en *Warpaint*, maar nog net iets somberder. Een album dat langzaam onder je huid kruipt en tijdens deze koude wintermaanden stof tot nadenken geeft. (JT)

FIDLAR**Fidlar***(PIAS)*

FIDLAR – met hoofdletters dus – staat voor *Fuck It Dog, Life's A Risk*. Maar het staat vooral voor vier jonge honden uit Los Angeles die jengelende oldschoolpunk maken in de traditie van legendarische stadsgenoten als *Germs*, *Adolescents* en *Black Flag*. *Henry Rollins* is al fan. Behalve bij oude westcoastpunk en hedendaagse garagepunk (*Black Lips*, *Thee Oh Sees*) vindt *FIDLAR* vooral inspiratie in de 'dingen des levens': goedkoop bier, Mexican fast food en skateboarden. Songtitels als *Wake Bake Skate*, *Chinese Weed* en de nieuwe single *Cheap Beer* spreken dan ook boekdelen. Met slechts een ep-tje en wat singles uit stonden de vier skatepunkers al op *Lowlands* en *Pukkelpop* en onlangs overdonderden ze nog op *Le Guess Who?* (Melkweg)

LUISTER TRIP

PONDEROSA

Pool Party

(New West/Tone)

Genoemd naar een plaats in New Mexico doch afkomstig uit Atlanta is de band Ponderosa. Zij begonnen als een typische southern rockband in de lijn van The Black Crowes, maar na het uitbrengen van hun eerste plaat Moonlight Revival werd gekozen voor een verrassende koerswijziging. Pool Party laat namelijk een neopsychedelische band horen die sterk is in vocale harmonieën en de bombast niet schuwt. Dan is er maar één producer die dat in goede banen kan leiden: David Fridmann – die eerder klassiekers maakte met o.a. Flaming Lips en Mercury Rev. Het nieuwe album is een indrukwekkende plaat geworden die zich pas na meerdere luisterbeurten laat ontwarren. Prachtige melodien, atmosferische gitaartapijten, hemelse vocalen – de plaat heeft het allemaal en laat je regelmatig naar adem happen. Eigenlijk is Pool Party de plaat die Fleet Foxes had moeten maken. Gelukkig heeft Ponderosa dat nu gedaan. (BD)

ANAI'S MITCHELL & JEFFERS

Child Ballads

De titel doet misschien een album met kinderliedjes vermoeden, maar de folkliefhebber weet natuurlijk dat Child Ballads verwijst naar de belangrijke collectie Engelse en Schotse traditionele ballades die in de negentiende eeuw werden verzameld door de Amerikaanse taalwetenschapper Francis James Child en die werden uitgegeven onder de titel The English And Scottish Popular Ballads. De liedjes vormen tot op heden een belangrijke inspiratiebron voor talloze artiesten, van Pete Seeger en Fairport Convention tot aan Fleet Foxes. Het mag, zeker na haar fraaie folkopera Hadestown, geen wonder heten dat ook Anais Mitchell iets heeft met de Child Ballads. In collega Jefferson Hamer vond ze een geestverwant met wie ze de afgelopen jaren werkte aan de voorbereidingen van deze plaat. Onder leiding van Nashville-veteraan Gary Paczosa nam het duo uiteindelijk zeven nummers op, waaronder het Halloween-epos Tam Lin, Sir Patrick Spens en Willie Of Winsbury. Voorzien van eenvoudige akoestische arrangementen en prachtig gezongen door Mitchell en Hamer is het een bijzonder mooi album geworden dat alle andere uitvoeringen van deze liedjes moeiteloos voor even doet vergeten. (MvR)

LOW TIDE ISLAND

Low Tide Island

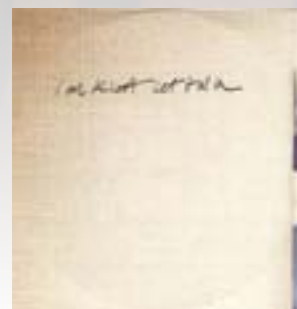
Low Tide Island is Nijmegenaar Joep Hegger. Werkte jarenlang als straatmuzikant en pendelde tussen Berlijn en Amsterdam. Fijn verzorgd project van muzikant die bezig is met meer dan muziek. Reisde door vier verschillende landen, nam overal een nummer op, maakte foto's en arrangeerde in Nederland. Hegger heeft een zachte en warme stem en begeleidt zichzelf op gitaar, de liedjes zijn intiem en warm. Voor liefhebbers van Nick Drake en Fink. (EMu)

SHELBY LYNNE

Live Deluxe

Goede liedjes en goede artiesten hebben geen franje nodig, dat blijkt maar weer. Shelby Lynne Live is solo akoestisch opgenomen in Londen (dvd) en Santa Monica (cd). De nadruk ligt op songs van Revelation Road, waarop ze openhartig is over leven, liefde en verleden, maar ook de nummers van haar soulvolle doorbraakplaat I Am Shelby Lynne komen fantastisch uit de verf. Shelby en gitaar: that's all, y'all. Meer hoeft ook niet. (LV)

I AM KLOOT

Let It All In

(PIAS)

Het prachtige Sky At Night, geproduceerd door Craig Potter en Guy Garvey van Elbow, bleek in 2010 zowaar het meest succesvolle album van I Am Klood tot nu toe. De plaat werd bovendien genomineerd voor de prestigieuze Mercury Prize. Eindelijk gerechtigheid dus, want het trio maakt inmiddels alweer ruim tien jaar hele mooie liedjes. Ook album nummer zes staat weer vol met juweeltjes, tien om precies te zijn. Met wederom Potter en Garvey aan de knoppen borduurt Let It All In enerzijds voort op het meer orkestrale geluid van zijn voorganger, maar worden anderzijds ook nieuwe wegen ingeslagen, zonder dat er ook maar iets van de typische I Am Klood-sound verloren gaat. Wat het misschien nog wel het meest opvalt, is dat de uit duizenden herkenbare stem van John Bromwell in meerdere nummers opgewekter klinkt dan voorheen. Mouth On Me en het psychedelische These Days Are Mine zijn daar goede voorbeelden van. Gelukkig staat daar wel een aantal sombere en donkere liedjes tegenover, want anders zou I Am Klood I Am Klood niet meer zijn. De muzikale diversiteit en sterke songs maken van Let It All In zonder meer het beste album van de band sinds het titelloze tweede album uit 2003. (MvR)

LILIAN HAK
Lust Guns & Dust
(Siren/Bertus)

Op haar derde album is de Utrechtse Lilian Hak opnieuw duidelijk hoorbaar gefascineerd door diverse filmklassiekers. Je hoort hier echter geen herkauwen van bekende muzikale thema's maar creatieve en ingenieuze songs, beeldend als een hoorspel. De bravoure, de melancholie en de suspense van spaghettiwesterns worden gevat in trillende tremologitaren, galopperende pauken, zoetgevooides mannenkoren, ritmische chain gangs en vooral een even sterke als verlangende vrouwenstem. Een album dat je meevoert naar onontgonnen terrein met alle dromen en verrassingen van dien. Featuring Ozark Henry, Fay Lovsky en Odilo Girod (Coparck). (Bertus)

HEARTLESS BASTARDS
Arrow
(Partisan/PIAS)

Muziektrivia zijn niet besteed aan Erika Wennerstrom. Toen het antwoord op de quizvraag 'Hoe heet de begeleidingsband van Tom Petty' niet 'Heartless Bastards' bleek te zijn, besloot ze die naam dan maar aan haar eigen band te geven. Die band werd vervolgens zo rond 2005 ontdekt door Patrick Carney die hen onder de aandacht bracht van Fat Possum. In de jaren die volgden veranderde Heartless Bastards continu van samenstelling en verschenen ook drie albums die stevast goede kritieken kregen. Op een nieuw label verschijnt nu, met enige Atlantische vertraging, de vierde plaat van de geheel vernieuwde band. Belangrijkste troef is als altijd de fantastische en veelzijdige strot van Erika Wennerstrom, die soms wel wat doet denken aan Beth Hart, en die perfect past bij de stevige mix van roots, blues, boogie en rock 'n' roll die ze samen met de rest van de band overtuigend voor het voetlicht brengt. (MvR)

HISTORY OF APPLE PIE
Out Of View
(News/PIAS)

The History Of Apple Pie is een Britse band die je op haar debuut Out Of View een jaar of 25 mee terug neemt in de tijd. Terug naar de tijd van The Jesus And Mary Chain, Ride, My Bloody Valentine en Lush. Terug naar de hoogtijdagen van de shoegaze en dreampop. Dat betekent dat de gitaren gruisig zijn, hoge muren optrekken en breed uit mogen waaien. De zang is loom, dromerig en minstens net zo zoet als de gemiddelde appeltaart. Het is allemaal eerder gedaan, maar het was maar zelden zo goed en verleidelijk als op Out Of View. Het gitaarwerk van Jerome Watson is al reden genoeg om van deze plaat te houden, maar het zijn de heerlijke vocalen van Stephanie Min die je uiteindelijk over de streep trekken. Omdat The History Of Apple Pie ook nog eens grossiert in onweerstaanbare popliedjes, is Out Of View veel meer dan een nostalgische luistertrip. Met deze plaat krabbelt een vergeten genre weer op en dat is uitstekend nieuws. (EZ)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

FOALS

Holy Fire

Holy Fire is het derde album van het Britse vijftal Foals. De eerste officiële single My Number werd al opgepikt door 3voor12 als single van de week. Hoewel voorgangers Antidotes (2008) en Total Life Forever (2010) omarmd werden door de alternatieve kringen en beide albums een top 10 notering scoorden in de UK, bleef wereldwijde erkenning uit. Om daar verandering in te brengen werkten de heren samen met het producerduo Flood & Moulder, die eerder samenwerkten met onder andere Smashing Pumpkins, PJ Harvey en The Killers. (Warner)

MAZES

Ores & Minerals

De band komt uit Londen, maar klinkt eerder Amerikaans dan Brits. Op het overzees goed ontvangen, maar hier helaas nauwelijks opgemerkte debuut A Thousand Heys liet de band een moeilijk vast te pinnen geluid horen dat vergelijkingen opriep met onder meer Pavement, maar dat ook aansluiting vond bij de eigentijdse nostalgische lo-fi van westcoastbands als Girls en Real Estate. Voor de tweede plaat Ores & Minerals geldt ongeveer hetzelfde, alleen is deze nog beter. (MvR)

PERE UBU

Lady From Shanghai

Tegendraads en eigenzinnig is David Thomas altijd geweest sinds hij midden jaren zeventig zijn band Pere Ubu oprichtte. Datapanik In The Year Zero, The Modern Dance en Dubhousing is een niet te missen trio in de avant-garde muziek, destijds meestal weggezet als new wave. Eigenlijk is er in vijfendertig jaar weinig veranderd, behalve dan de bezetting. Net als Captain Beefheart weet Thomas echter steeds weer muzikanten te vinden die op hoog niveau kunnen improviseren. Gitarist Keith Moline (ook begeleider bij de laatste solotournee van Thomas) is de huidige gitarist en Robert Wheeler bespeelt keyboards en theremin. Ze vullen Thomas naadloos aan in zijn waanzinaria's over de idiote wereld om hem heen. Lady From Shanghai is opvallend genoeg bedoeld als dansplaat. Meeslepend en spannend als in de beste jaren en nooit gekunsteld of gewild modern. (RV)

LUISTER TRIP

JANNE SCHRA

Janne Schra

(Universal)

Janne Schra kennen we natuurlijk als de frontvrouw van de Nederlandse bands Room Eleven en als de vrouw achter Schradinova. Na het grote succes van Room Eleven werd Schradinova ondanks een uitstekend en verrassend veelzijdig debuut nogal lauw onthaald. Janne Schra probeert het nu onder haar eigen naam en levert wederom een hele knappe en veelzijdige plaat af. Op haar titelloze debuut kan Janne Schra niet kiezen tussen onder andere intieme folky luisterliedjes, rijk georkestreerde pop, zwoele nachtclubjazz en bezwerende folk-noir die niet zou misstaan op een David Lynch soundtrack. Haar debuut schiet daarom alle kanten op, maar is angstvallig constant wanneer het gaat om de kwaliteit. Deze is zonder uitzondering hoog. Janne Schra beschikt over een bijna verslavende stem, die in zeer uiteenlopende genres uit de voeten kan en steeds weer mooi kleurt bij de verzorgde instrumentatie. Schradinova werd niet wat Janne Schra er waarschijnlijk van verwacht had, maar haar wraak is zoet. (EZ)

I AM KLOOT

Interview met bassist Peter Jobson

Door: Ruben Eg

Let It All In is het nieuwe album van I Am Kloot. Precies op de avond dat de plaat gelanceerd wordt in de thuishaven van het trio, het Engelse Manchester, komt Plato Mania bassist Jobson storen voor een verhoor. 'Ach, we doen gewoon een drankje met wat vrienden,' stelt Jobson ons gerust. Wel is Jobson best zenuwachtig op zo'n releasedag, bekent hij vrijwel direct. 'Ik kan het wel in mijn broek doen. Wij zijn enorm enthousiast over deze nieuwe plaat. Maar nu wachten we op het oordeel van de mensen die ons volgen. Ik denk dat elke artiest of muzikant die iets opneemt zich zorgen maakt wat anderen er van vinden. Je moet maar zien hoe het uitpakt, toch?'

Ooit verrast door een reactie? Bijvoorbeeld door een hele andere interpretatie van een nummer?

'Je hoort vaak reacties die totaal verschillen van het idee waarmee je een nummer had gemaakt. Dat is nu eenmaal het geboorterecht van een liedje. Het staat open voor interpretatie, anders is het niet goed. Het vreemdste wat ik mij herinner was een reactie op het nummer Twist van ons debuutalbum Natural History. Er is een passage dat gaat: 'Twist, snap, I love you.' Iemand zei mij ooit dat het ging over een kaartspelletje. Veertien jaar later begrijp ik die associatie nog steeds niet.'

Nu was er in die tijd wel meer verwarring over I Am Kloot, in Nederland om de bandnaam.

'Ik kan mij ons eerste bezoek aan Amsterdam nog goed herinneren. Een persdag. Iemand van ons platenlabel bracht ons met de taxi van de luchthaven naar het kantoor. Hij wees ons de deur, terwijl hij zelf met de chauffeur ging afrekenen. Maar wij namen de verkeerde deur en stapten een naastgelegen modellenbureau binnen. 'Wij zijn I Am Kloot,' stelde ik ons voor. Al die vrouwen lagen dubbel van het lachen. Pas later hoorde ik wat 'kloot' betekent in het Nederlands.'

Die rare bandnaam met die bijzondere albumcover van Natural History wekte wel de interesse van muzikliefhebbers.

'Op die hoes zijn we nog steeds erg trots. Onze vriend Stacey trok indertijd de wereld rond en maakte foto's van mensen die ergens zaten. Thuis schilderde hij die beelden op een groot canvas. Het resultaat ziet er haast uit als een foto, zoals ook het beeld van Natural History. Stacey is inmiddels een succesvol artiest. Er waren overigens ook veel die een hekel hadden aan deze albumhoes. We zouden ons als ouderen voordoen en ze daarom belachelijk maken.'

Let It All In geeft mij het idee dat er in vergelijking met Natural History weinig is veranderd, in de goede zin van het woord. Mee eens?

'Ik denk dat je gelijk hebt. De voorganger Sky At Night was meer met een orkest en zo. Maar Let It All In heeft meer weg van ons eerste album, ook eerlijk te zijn. Het draaide nu weer meer om mij en John (Bramwell, zanger/gitarist). Aan de andere kant werken we nog steeds met Guy Garvey en Craig Potter van Elbow als producers. Zo'n beetje al onze albums hebben we samen gemaakt. We zijn fans van elkaar. We kennen elkaar al eeuwen. Je hoeft elkaar weinig uit te leggen wat je precies wilt doen. Hoe meer je praat en overlegt terwijl je eigenlijk moet spelen, hoe meer de spontaniteit verdwijnt.'

Hoe belangrijk zijn Guy en Craig precies voor I Am Kloot?

'Producers hebben zo'n invloed op de platen die je maakt. Een producer ontmoet je één keer en vervolgens zie je hem terug in de studio, waar hij je vertelt wat je allemaal moet doen. Als je zo iemand niet kent, vertrouwt en respecteert is dat lastig. Niets ten nadele van iemand met wie wij gewerkt hebben

hoor. Wat ik bedoel, is dat je je moet overgeven aan iemand die je niet kent. Ik heb daar moeite mee. Misschien omdat ik een beetje onzeker ben. Met Guy en Craig hebben wij wel mensen gevonden om goed mee te werken. Het liefst had ik alles met hen gedaan. Maar zij hebben het natuurlijk ook druk met Elbow.'

Hoe liggen de werkverhoudingen

binnen de band eigenlijk?

'Johnny schrijft de teksten en de melodieën. Hij speelt ze ons voor, en Andy (Hargreaves, drums) en ik doen mee. We repeteren nummers zo weinig mogelijk. Een nummer spelen we het liefst twee keer voor we het opnemen. Het moet spontaan zijn. Dat is ook de reden dat John alles zo goed als klaar heeft voor Andy en ik er bij komen. Ik weet niet of dat goed of slecht is. Zo doen we het nu eenmaal. Andy en ik voegen onze eigen ideeën nog toe, overdubs en andere melodieën. Best veel eigenlijk. Onze input is wel groter dan toen we begonnen.'

Wel eens iets zó spontaan opgenomen dat je het achteraf opnieuw moest instuderen?

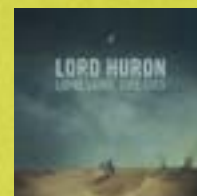
'Grappig dat je dat vraagt. Het is soms echt verrotte lastig iets te herinneren wat je hebt opgenomen. Dat komt ook door de manier van werken. Je mixt alles met computers, hakt in stukken, gooit ze door elkaar, plaatst er een extra akkoordje tussen. Het eindresultaat is vaak niet zoals je het had opgenomen. Live speel ik bas, maar in de studio doe ik veel gitaarpartijen. John vroeg eens hoe hij een solo live moest spelen. Ik kon het hem niet uitleggen, omdat ik het volledig had geïmproviseerd. Ik had geen idee hoe ik dat had gedaan. Dat is wel het leuke van muziek. Jezelf verrassen.'

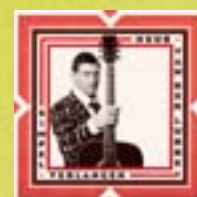
Friends*(Baggy Trousers/Tone)*

Will And The People scoorden vorig jaar misschien wel dé zomerhit met Lion In The Morning Sun. Deze aanstekelijke mix van reggae, ska en pop was gangmaker op menig festivalweide. Een plek waar eigenlijk alle liedjes van dit Britse vijftal op een warm onthaal mogen rekenen. Het titelloze, vooral in Nederland zeer enthousiast ontvangen debuutalbum verscheen vorig voorjaar. Met hun überhippe status zouden Will And The People gemakkelijk nog een jaar met dezelfde

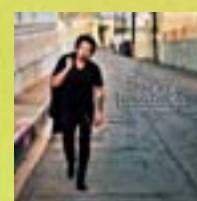
setlist kunnen rondtoeren. Niemand die ze dat echt kwalijk zou nemen. Maar de band kiest er nadrukkelijk voor het overrompelende succes niet uit te melken. Want er blijkt nu al voldoende materiaal voor een kwalitatief sterke tweede plaat. In tegenstelling tot het debuut, dat artistiek grotendeels op het conto kwam van zanger Will Rendle, is Friends een project van de héle band geworden. Wat voor de uitkomst weinig verschil maakt, want de sfeer is vanaf opener Holiday weer ongedwongen en opgewekt. Zo moet het ook geweest zijn tijdens de opnamen. Deze vonden grotendeels plaats in de zogeheten Barn, een tot clubhuis/studio omgebouwde schuur op het Engelse platteland. De liedjes, zonder al te veel opsmuk, klinken daardoor spontaan, alsof ze al jammend tot stand zijn gekomen. Bob Marley is nooit ver weg, hij blijft een voorname inspiratiebron voor WATP. Je hoort zijn invloed het duidelijkst terug op het lome Birds en Lifeline. Meer uptempostukken als Masterpiece en 100.000 Times Before hebben het in zich uit te groeien tot instant festivalfavorieten. (WJvE)

LORD HURON**Lonesome Dreams***(PIAS)*

Na een paar veelbelovende ep's is hier het debuut van Lord Huron, het alter ego van Ben Schneider. Ergens in het gebied tussen My Morning Jacket en Fleet Foxes kun je zijn muziek aantreffen. Daarin is altijd een hoofdrol voor meerstemmige vocalen en Lord Huron bouwt dat tot in het extreme uit. In eenzame americanasferen verdrinkt de leadzang van Schneider in een bad van melodieën en dat is juist wat dit album zo bijzonder maakt. Unieke sfeer van een uniek talent. (BD)

HUUB VAN DER LUBBE**Simpel Verlangen***(Universal)*

Tot Jij Mijn Liefde Voelt. Wie die deze Nederlandse uitvoering van de Dylan-klassieker Make You Feel My Love ooit hoorde, moest op slag terugdenken aan zijn of haar eerst jeugdliefde. Toen het ineens een eerbetoon aan wijlen Martin Bril werd, kreeg het nummer een minstens zo mooie lading mee. Toch had Huub van der Lubbe het nog nooit op een geluidsdrager vereeuwigd. Net als vele andere nummers die hij tijdens solovoortellingen speelde. Een eenvoudig album. Dat moest er dus komen. Met heerlijke covers (De Fanfare Van Honger En Dorst), met akoestische versies van Dijk-nummers, met songs van het collectief Concordia. Daarbij bevat dit soloalbum ook nieuw werk. Waarom Valt De Regen Niet Omhoog is bijvoorbeeld wonderschoon. Het eerbetoon aan zijn vrouw (Jij Maakt Me Waar) misschien nog wel mooier. En in 2006, tijdens de Avond Van Het Liefdeslied maakte Van der Lubbe samen met Gerrit Komrij een nummer. Het is de prachtige titelsong van dit evenzo prachtige album geworden. (DD)

STEVE LUKATHER**Transitions***(Masco/Bertus)*

Zelf zegt Steve Lukather, gitarist van Toto, over zijn zevende soloalbum: 'Ik zou graag zeggen dat dit het beste album is dat ik ooit gemaakt heb, maar dat is zo'n cliché. Maar ik denk wel dat ik mijn doel van progressie boeken heb bereikt, dus laat ik zeggen dat Transition de best mogelijke reflectie is van wie ik ben in 2012.' Dat is een mooie omschrijving omdat Lukather zijn ervaringen van het afgelopen decennium (scheiding, moeders overlijden, business ellende, maar ook tours met Joe Satriani, Steve Vai en Ringo Starr) in negen songs heeft verwerkt die vooral op het begin van de plaat het beste werk van Toto naar de kroon steken. Opener Judgement Day klinkt lekker heavy met goed gitaarwerk en zang. Helaas zakt de plaat verderop wat in en komen er een aantal niemendalletjes en Toto-achtige meezingers voorbij. Maar Transition sluit dan weer af met een gevoelige instrumentale uitvoering van Charlie Chaplin's Smile, dus al in al laat de plaat een goed gevoel achter. (AdW)

S

T

A

P

E

L

P

L

A

A

T

J

E

S

MOST UNPLEASANT MEN**Most Unpleasant Men***(Cubicle/Tone)*

Het Utrechtse Most Unpleasant Men debuteerde vier jaar geleden. In de tussentijd verschenen een verzamelaar met restjes en veranderde de samenstelling. Het vijftal, vier heren en een dame, gegroepeerd rond zanger Joram Tornij, is weer wat gegroeid. Nog steeds kunstzinnig en eigenzinnig, klinkt het ook bedachtzaam, ze weten dat ze iets te zeggen hebben en doen dat rustig en kalm. In andere recensies worden invloeden als Eels en Talk Talk genoemd en die zijn op de achtergrond aanwezig, maar deze plaat straalt een grote rust uit. De bandnaam is geweldig, maar je verwacht iets meer venijn. Dit zijn hele aardige mannen. Maar ze weten precies wat ze willen en daarom misschien onplezierig. Ergens een eigentijdse versie van Talking Heads genoemd, duidelijk van deze tijd, zelfbewust en modern. Er moet een tekstvel bij, want de nadruk ligt op de zang en dat maakt de teksten belangrijk. Prettig album van deze onprettige mannen. (EMu)

NOSAJ THING**Home***(Inn/Bertus)*

Achter Nosaj Thing schuilt Jason Chung, een 27-jarige dj en producer uit Los Angeles. Chung produceerde nummers van hip hop artiesten als Busdriver, Nocando en Kendrick Lamar. Op zijn twaalfde leerde hij met draaitafels

omgaan en hiphop heeft steeds een grote rol gespeeld. Na een ep in 2006 volgde zijn debuut als Nosaj Thing in 2009 en er verscheen ook een remix. Na vier jaar het tweede album, een fraai en modern album, zwevend tussen hiphop, elektronica en pop. Verstilde ambient en clubsferen wisselen elkaar af en voor de eerste keer zijn er gastzangers. Toro Y Moi en Kazu Makino van Blonde Redhead doen op twee nummers mee, zorgend voor een nog weidser geluid op een album van een getalenteerd muzikant, die alles nauwgezet heeft uitgewerkt. Na de positieve kritiek op zijn debuut kan het niet anders dan dat hij hoge ogen gaat gooien met dit sfeervolle tweede album. (EMu)

O.S.T.**West Of Memphis: Voices Of Justice***(Sony Music)*

Zoals de Puttense moordzaak hier te lande te boek staat als een grote juridische blunder, hebben ze in de USA de West Memphis Three, drie mannen die in 1994 opgepakt en veroordeeld werden voor een gruwelijke kindermoord, met als

belangrijkste bewijs dat ze er raar uitzagen. In 2010 werden ze via een bijna niet uit te leggen juridische constructie vrijgelaten, zonder dat ze van blaam gezuiverd werden. In de documentaire West Of Memphis van Peter Jackson (The Hobbit) wordt het absurde verhaal verteld, waarbij je van de ene in de andere verbazing valt. Op de soundtrack vinden we speciaal opgenomen werk van een aantal artiesten (Henry Rollins, Johnny Depp, Eddie Vedder) die zich al jaren inzetten voor de drie, en sympathisanten als Marilyn Manson (met een sterke bewerking van You're So Vain) en Band Of Horses. Zelfs Bob Dylan committeert zich aan de zaak, maar wel met het eerder uitgebrachte Ring Them Bells. Een strijdvaardige soundtrack voor de goede zaak. (JvR)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E
S

CHRISTINE OWMAN**Little Beast**

Met cello, zingende zaag en haar bijzondere vocalen bouwt de Zweedse Christine Owman aan een volledig eigen muzikale wereld. Op haar derde album Little Beast vindt ze Mark Lanegan aan haar zijde. Little Beast staat vol met songs vol spanning en sfeer. One Of The Folks en Familiar Act, de duetten met Lanegan, vormen de sterkste momenten van het album. De sensuele vocalen van Owman en Lanagan vullen elkaar prachtig aan. De cello zorgt daarbij voor extra spanning. (HO)

DAVID SYLVIAN & STEPHAN MATHIEU**Wandermude**

Blemish was een tamelijk radicaal album, waarmee David Sylvian in 2003 met zijn verleden brak – door alles wat hij eerder deed te combineren. De muziek bestond uit geïmproviseerde drones; de voordracht van Sylvian was van zo dichtbij opgenomen dat zijn stem wel van binnenuit leek te komen. Sylvian was eigenlijk van plan Blemish zelf te remixen, maar liet dit na een eerdere succesvolle samenwerking met liefde over aan geluidskunstenaar Stephan Mathieu. Mathieu blijft trouw aan de basis van improvisatie, want zijn elektronische bewerkingen zijn vrijwel 'live' opgenomen. Het resultaat klinkt alsof je door een microscoop naar het oorspronkelijke materiaal kijkt – maar dan zonder Sylvian's vocalen. Tip: speel zowel Blemish als Wandermude in één sessie, op shuffle uiteraard. (PvC)

JENNIFER TERRAN**Born From The Womb Of Silence**

Jennifer Terran werd een jaar of twaalf geleden hartstochtelijk omarmd door de Mania, maar haar miskende meesterwerk The Musician is inmiddels door alles en iedereen vergeten. Het is heel lang stil geweest rond de Amerikaanse, maar met Born From The Womb Of Silence laat Jennifer Terran horen dat ze het nog niet verleerd is. Ook op haar nieuwe plaat klinkt Jennifer Terran weer als het beste van Tori Amos met de creativiteit van Kate Bush. Gemakkelijk is het zeker niet, maar als het je raakt, is het ook direct tot op het bot. (EZ)

TRAUMAHELIKOPTER**Traumahelikopter***(Excelsior)*

De twee Fendergitaren snerven en ronken. Vanuit box links klinkt het fel naar box rechts en vice versa. Ze vechten een smerig duel uit en de drummer loopt ermee weg. Hij dendert zijn partijen bijna struikelend door de beide speakers. De stemmen veelal opgesierd met een korte delay. Ze schreeuwen hard, gemeend, enigszins bezeten zelfs. Veel riffs, weinig tot geen solo's. Maar bovenal: geen tijd verspillen. Alleen maar gaan, gaan, gaan! Het geluid is bekend bij een selecte groep liefhebbers. Toch is dit anno 2013 de muziekstijl die er meer dan ooit toedoet en aanslaat. Mede dankzij, of misschien wel door de jonge honden van Traumahelikopter. Onbesuisde, stomende ultrakorte punkliedjes. Bijna nergens langer dan drie minuten. Rechtstreeks vanuit de garage naar het podium. Want daar krijgt Traumahelikopter een extra dimensie. Daar staat het trio recht naast elkaar. Als één front. Vastberaden om de toehoorders omver te blazen. Voorspelling? Er zullen vele optredens volgen. En die selecte groep liefhebbers zal vergroten. Traumahelikopters sky is the limit. (DD)

LUISTER TRIP

VILLAGERS

Awayland

(Domino/V2)

Na een tijd van stilte is de Ierse Conor O'Brien terug met dit nieuwe album, *Awayland*. In een interview gaf hij aan een nieuw soort album te willen maken dat niet leek op het debuutalbum *Becoming A Jackal*. En dat is gelukt. Hoewel *Awayland* met sommige tracks wat doet denken aan Arcade Fire en de gitaar wat weg lijkt te hebben van R.E.M., laten de Villagers zien wie ze zijn. Met dit album tilt O'Brien zijn band naar een hoger niveau waarbij hij gebruikt maakt van een buitengewone beleefdheid verweven in de tekst door woorden te gebruiken die zouden kunnen vallen binnen het vocabulaire van Shakespeare. Op dit album verdwijnt het echte singer-songwritergevoel wat meer naar de achtergrond en worden de tracks gevuld met meer instrumenten en de nog altijd meer dan aangename stem van O'Brien, waarbij in *A Newfound Land You Are Free* wel eens de perfecte reflectie zou kunnen vormen op de progressie van de Villagers. (LR)

OLD MAN LUEDECKE

Tender Is The Night

Chris Luedecke, een jonge Canadees die werkt onder de naam Old Man Luedecke, zet de luisteraar een heerlijk album voor vol met soepele songs die met aanstekelijk enthousiasme worden gebracht. *Tender Is The Night* werd gemaakt met veel respect voor de traditie van country en bluegrass. De fiddle en banjo voeren de boventoon. Luedecke is een prima zanger die vocaal soms erg dicht tegen Paul Simon aan zit. *Tender Is The Night* biedt entertainment van de bovenste plank. (HO)

THUS:OWLS

Harbours

Thus:Owls is de band van Zweedse Erika Angell, getrouwd met Canadese gitarist Simon, bekend door Patrick Watson. Gebaseerd in Montreal en debuutalbum in 2009. Deze tweede werd in Frankrijk opgenomen, in een kasteel. Een mysterieuze sfeer hangt om ongewone arrangementen. Zangeres Erika klinkt engelachtig. Het Nederlandse Kytopia wilde het uitbrengen, nadat die al in Canada en Zweden verscheen. Sessies met het Kyteman Orchestra zijn op internet te zien. Sfeervol en sprookjesachtig. (EMu)

UNKNOWN MORTAL ORCHESTRA

II

Toen Allah-Las vorig jaar al beloofde dat 2013 het jaar van de retropsychedelica zou worden, verscheen ook de eerste single van het nieuwe album van Unknown Mortal Orchestra. *Swim And Sleep (Like A Shark)* was een pracht van een nummer, dat deed hopen op een vergelijkbaar niveau als dat van Allah-Las. Helaas wordt dat op II niet helemaal gehaald, al is de wat bedomptere hoek die deze band opzoekt minstens zo interessant. (MKo)

VARIOUS

Motion Sickness - Domino Sampler

How hip can you go? De beste paarden uit de Domino stal onder nul geremixt, zo cool, en uitgebracht op twee avondvullende schijfjes. Tricky, Franz Ferdinand, Animal Collective zijn allemaal onderhanden genomen. De bezwerende reboot remix van *Un Dia* door de Argentijnse Juana Molina en de coming down van het toepasselijk genaamde *Woozy With Cider* van James Yorkston & The Athletes zijn het chillst. (RePo)

OCEAN COLOUR SCENE

Painting

(Cooking Vinyl/V2)

Painting is het tiende studioalbum van Ocean Colour Scene en telt veertien nummers die in vijf weken tijd met producer Matt Terry zijn opgenomen in de Vada Studios in Warwickshire. Het is een zeer kleurrijk album geworden waarin veel uiteenlopende invloeden terug te horen zijn, van Bert Jansch en Burning Spear tot Burt Bacharach. Het is een album dat alles bevat wat Britse rock zo goed maakt: anthems, oprechte ballads en vreemde psychedelische uitstapjes. Van de theatrale opener *We Don't Look In The Mirror* tot het akoestische slot *Here Comes The Dawning Day*, is elk nummer op *Painting* vakkundig gecomponeerd en worden er veel verschillende onderwerpen aangesneden, zoals *If God Made Everyone* over de Noorse massamoordenaar Anders Breivik, *Mistaken Identity* over seriemoordenaars, *The Winning Side* over de tragedie die oorlog heet en *The New Torch Song* over het gevoel van euforie dat zich tijdens de Olympische Spelen van Londen meester maakte. (V2)

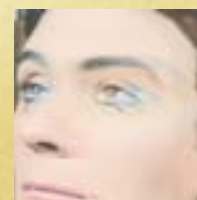

CHRISTOPHER OWENS

Lysandre

(Turnstile/PIAS)

Na een zeer goed ontvangen debuut, maakte het Amerikaanse lo-fi duo Girls in 2011 wederom indruk met het progressiever klinkende tweede album, *Father, Son, Holy Ghost*. Helaas blijkt dat meteen de zwanenzang te zijn geweest, want afgelopen jaar gooide Christopher Owens, de ene helft van het duo, het bijltje er bij neer. Vervolgens liet hij er geen gras over groeien, want zijn solodebuut ligt nu al in de winkel. Tekstueel is *Lysandre* een hele persoonlijke plaat, over het einde van een liefdesaffaire. Muzikaal is het een diep in de jaren zeventig geworteld barok folkalbum met kleine liedjes die samen één geheel vormen. Centraal motief is het hele mooie en steeds terugkerende *Lysandre's Theme*. Verder spelen fluiten en blazers, net als existentiële twijfels een belangrijke rol. Dat klinkt ingewikkeld, maar *Lysandre* is een vrij luchtige plaat. Soms iets té lichtig, hoewel de prachtige arrangementen en melodieën die Owens achteloos uit zijn mouw lijkt te schudden dit opvallende album toch bijzonder de moeite waard maken. (MvR)

RUBY SUNS

Christopher

(Memphis/V2)

The Ruby Suns uit Nieuw Zeeland maken pure popliedjes op het snijvlak van dream- en synthpop. Zowel dromerig als opwindend. Je houdt er hoe dan ook een blij gevoel aan over, ondanks een op de klippen gelopen relatie van zanger Ryan McPhun, het centrale thema op *Christopher*. In feite is McPhun de enige Ruby Sun, want hij speelt vrijwel alle instrumenten zelf in en blijkt tevens een behendig geluidstechnicus. Met assistentie van Chris Coady, die zich al bewees achter de knoppen bij Beach House. In tegenstelling tot vroeger werk experimenteert Ruby Suns op dit vierde album niet langer met psychedelica en wereldmuziek, een koerswijziging die zich op *Fight Softly* (2010) al aankondigde. *Christopher*, de titel ontleende globetrotter McPhun aan Sint Christoffel (patroonheilige van reizigers), is daarmee een echte poplaar geworden. Zeer melodius met warme liedjes die vaak herinneren aan de blue eyed soul van Hall & Oates. (WJvE)

S

T

A

P

E

L

P

L

A

A

T

J

E

S

RON SEXSMITH**Forever Endeavor**

(Cooking Vinyl/V2)

De Canadese singer-songwriter Ron Sexsmith heeft inmiddels een prachtig, maar helaas zwaar ondergewaardeerd, oeuvre op zijn naam staan. Sexsmith maakt platen sinds het begin van de jaren negentig en heeft inmiddels tien bescheiden meesterwerken gemaakt. Van deze platen klonk het in 2011 verschenen Long Player Late Bloomer flink wat lichtvoetiger dan we van de Canadees gewend waren, maar wereldberoemd heeft het hem niet gemaakt. Op Forever Endeavor horen we daarom weer de Ron Sexsmith die we kennen van zijn eerdere platen. Forever Endeavor strooit weer driftig met ietwat melancholieke maar stuk voor stuk perfecte popliedjes, waarvoor oude meesters als Paul McCartney, Harry Nilsson, Elvis Costello en Randy Newman zich niet zouden schamen of geschaamd zouden hebben. Sexsmith maakt nog altijd bijna ambachtelijke muziek en heeft inmiddels een uit duizenden herkenbaar geluid. Door de prachtige instrumentatie (met onder andere de pedal steel van Greg Leisz) en de sfeervolle productie van topproducer Mitchell Froom voegt de plaat bovendien wat toe aan het mooie rijtje Ron Sexsmith dat iedere muzik liefhebber al in de kast moet hebben staan. (EZ)

CHRIS STAMEY**Lovesick Blues**

(Yep Roc/V2)

Chris Stamey is een muzikale workaholic die naast productieklussen, studiowerk en het maken van soloalbums vorig jaar ook nog tijd had om samen met Peter Holsapple het comebackalbum van The Db's uit te brengen. En nu ligt er alweer een nieuwe soloplaat van Stamey in de winkels. Lovesick Blues is iets minder puntig en meer introspectief dan Falling Off The Sky, het album dat The Db's in 2012 uitbrachten, maar er valt weer veel te genieten. Zoals van de fijne janglepop van You N Me N XTC of van rijk gearrangeerde songs als I Wrote This Song For You en The Room Above The Bookstore. Lovesick Blues is een mooie aanvulling op het rijtje kwaliteitsalbums dat Stamey al op zijn naam heeft staan. (HO)

RICHARD THOMPSON**Electric**

(Proper/Tone)

Hij is een van de beste gitaristen van deze planeet (zegt Rolling Stone), een van de beste songwriters (zegt Plato Mania) en als zestiger nog steeds energiek en productief (zegt deze plaat). De plaat heet Electric, maar er zitten ook akoestische songs tussen. Dat is geen punt, want Electric is een prachtige staalkaart van wat Richard Thompson allemaal kan. Hij schreef de songs voor zijn trio (met bassist Taras Prodaniuk en drummer Michael Jerome) en Buddy Miller produceerde de plaat. Zoals niemand anders dat kan, weet Thompson precies de balans te vinden tussen subtiel en agressief, tussen beschouwend en cynisch, tussen kwetsbaar en euforisch. Met Electric laat Richard Thompson zien dat Brits getinte folkrock in de 21e eeuw nog steeds relevant is, helemaal als Alison Krauss mee komt zingen op het huiveringwekkend mooie The Snow Goose. En voegt hij schijnbaar achtereens een nieuw hoogtepunt aan zijn imposante carrière toe. (LV)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
T
J
E
S

BECK**Song Reader**

(Faber & Faber)

Wie heeft hem al gehoord, of beter gezegd: wie heeft hem al gespeeld?

Het nieuwste album van Beck verschijnt enkel op bladmuziek... Beck brengt ons ruim honderd jaar terug in de tijd toen songs enkel nog werden verspreid als 'sheet music'. Reeds in 1893 werden er van de song After The Ball van George J. Gaskin een miljoen exemplaren verkocht. Bing Crosby's Sweet Lelaini uit 1937 haalde maar liefst 50.000.000 exemplaren. Sindsdien hebben enkel de Beatles de kassa's echt laten rinkelen als het om bladmuziek gaat en dan laten we Bach en Beethoven natuurlijk even buiten beschouwing. In Amerika was de eerste editie van Song Reader in een mum van tijd uitverkocht. De twintig liedjes lijken geknipt voor de YouTube-generatie. Je gaat voor je webcam zitten en speelt het liedje van je keuze in. In eerste instantie moet je hier natuurlijk wel noten voor kunnen lezen, maar songs als Do We, We Do en Old Shanghai zijn in korte tijd al zo vaak gedaan dat je ze ook zo uit de losse pols kunt spelen. Een geweldig idee natuurlijk van die dekselse Beck. Het was een tour de farce, maar nu het project klaar is kan hij de vruchten gaan plukken. Of hij het album ooit integraal gaat spelen is nog maar de vraag. Tot dat moment kunnen we genieten van de talloze covers en kun je gewoon je eigen compilatie daarvan samen stellen op cdr of ipod. Song Reader is een map en bevat twintig stuks bladmuziek met vele extra's in de vorm van minisongs en fraai pseudo nostalgisch artwork. (RV)

Song Reader is helaas niet altijd op voorraad in onze winkels. Aangezien Beck een bewerkelijke lay out heeft gekozen kan het zijn dat de voorraad op is en dat we moeten wachten op een nieuwe druk. Bestellen en reserveren kan natuurlijk altijd via onze sites.

NEIL YOUNG**Journeys (DVD)**

(Spictures)

De combinatie Neil Young en Jonathan Demme leverde al eerder een paar gedenkwaardige films op en Journeys is het vervolg op deze. Rode draad in Journeys is een solo-optreden van Neil in het kader van de Le Noise-tournee die hem ook naar Toronto's Massey Hall bracht. Deze concertzaal was al eerder in de carrière van Young belangrijk, want in 1971 gaf hij daar al een historisch concert. Demme volgt Young naar het optreden toe en ze maken van de gelegenheid gebruik een aantal plaatsen uit Youngs jeugd te bezoeken. Geheel in de lijn van zijn onlangs verschenen autobiografie Waging Heavy Peace mijmert Young over zijn jonge jaren in Omamee terwijl ze in een oude Ford uit 1956 rijden. De meeste plekken bestaan niet meer en het laat Young melancholisch staren over het landschap. De concerten zijn natuurlijk fantastisch en de registratie die Demme maakte is haast eng confronterend. De shots zijn zo dichtbij dat je je haast een voyeur voelt en soms bijna ongemakkelijk in het neusgat van Young kijkt. Gelukkig is deze nu in tegenstelling tot in The Last Waltz wel helemaal clean... (BD)

LUISTER TRIP

JOHN PAUL WHITE

Long Goodbye

(Arkam/Bertus)

John Paul White kennen we als de helft van The Civil Wars, die in 2011 debuteerden met het betoverende Barton Hollow. Daarvoor stond zijn debuutplaat al op stapel bij een major, maar het label trok zich terug en White werd succesvol met The Civil Wars. Medio 2012 is White weer op eigen benen en in het bezit van de masters van zijn debuutalbum. The Long Goodbye krijgt nu een tweede kans en daar krijgen liefhebbers van zwierige, atmosferische popsongs een uitermate blij gevoel van. Zo ingetogen en antiek White klonk op Barton Hollow, zo opgetogen en uitbundig pakt hij op The Long Goodbye uit in een breed opgezette majesteitlijke powerpopsongs. Opgenomen in zijn geboorteplaats – het fameuze Muscle Shoals in Alabama – en voorzien van een rijke instrumentatie en dito arrangementen is The Long Goodbye een rondtuit geweldig album. White begeeft zich in zijn uitstekende songs op het terrein van popsinger-songwriters als Tim Christensen en Teddy Thompson. Vergezeld door banjo, hammond, wurlitzer en scherpe gitaren maakt John Paul White op The Long Goodbye diepe indruk. Prachtige plaat. (WR)

VARIOUS

Mijn Natuur

De natuur is natuurlijk van ons allemaal. Om het voortbestaan hiervan een béétje te waarborgen vragen vertolkers van het betere (theater)lied geestig (André Manuel, Jeroen van Merwijk) maar altijd smaakvol (Beatrice van der Poel, Roosbeef, Lenny Kuhr) aandacht middels exclusief voor Mijn Natuur gemaakte verhandelingen omtrent dit nogal brede thema. Onze teerbeminde heide wordt liefst viermaal hooggeëerd door achtereenvolgens Frans Pollux (Neet oét Lottum), Eric van Dijsseldonk, Gerard van Maasakkers en Ad van Meurs. Producer BJ Baartmans levert met Stroom niet alleen een natte sfeerimpressie, maar zet mede via zijn welbekende productiewerk een wel héle vette kwaliteitsstempel op Mijn Natuur waardoor dit project zelfs een nevenfuctie krijgt: als tijdsopname van de eredivisie der singer-songwriters. (A)

THAO & THE GET DOWN STAY DOWN

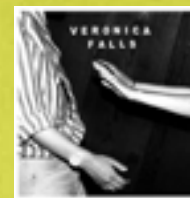
We The Common

De Amerikaanse singer-songwriter Thao Nguyen trok voor het eerst aandacht met het samen met haar band The Get Down Stay Down gemaakte We Brave Bee Stings And All uit 2008, dat zich liet beluisteren als een mix van Fiona Apple, PJ Harvey, Cat Power en Sinéad O'Connor. Na een nog sterker vervolg (Know Better Learn Faster uit 2010) en een leuke plaat met de minstens even eigenzinnige collega Mirah, zijn Thao en haar band terug met We The Common. De muziek van Thao is alleen maar eigenzinniger geworden en echt geen moment in een hokje te duwen. Smullen voor een ieder die niet zo gek is op de gebaande paden. (EZ)

HAYWARD WILLIAMS

Haymaker

Amerikaanse folkrock met een flinke scheut blues. Dat is een goede noemer voor Haymaker van singer-songwriter Hayward Williams. Op zijn vijfde langspeler komt alles samen: Williams' imposante stem, een erg fraaie productie en tien sterke, geloofwaardige nummers. De combinatie van kippenvel (Siren Sound, High Horse) en energie (All Too Willing, Paper Chains) maakt van Haymaker een dijk van een plaat. Het blijkt: wat goed is, komt langzaam. Hayward Williams dus. (JvdD)

VERONICA FALLS

Waiting For Something To Happen

(Bella Union/V2)

In mijn voorlaatste jaarlíjstje stond het titelloze debuutalbum van Veronica Falls bij de bovenste drie. De betoverende samenhang, gejaagd jengelende gitaren en de puntige liedjes zorgden voor een uiterst verslavende plaat die alhier volledig werd grijsgedraaid. Waar de band, en dan met name de samenhang van blikvanger Roxanne Clifford en James Hoare, live aanvankelijk nog niet helemaal uit de verf kwam, liet het kwartet het afgelopen jaar ook op de Nederlandse podia horen al veel beter op elkaar ingespeeld te zijn. Voorafgegaan door de uitstekende singles My Heart Beats en Teenage is er nu de langverwachte tweede plaat en opnieuw blijkt Veronica Falls enorm gegroeid. De door Rory Attwell (Yuck, The Vaccines) geproduceerde plaat telt dertien ijzersterke liedjes die wederom klinken alsof de kinderen van The Mamas & The Papas een plaat in hun garage hebben opgenomen. Net ietsje gepolijster dan het debuut, maar minstens zo verslavend. (MvR)

MATTHEW E. WHITE

Big Inner

(Domino/V2)

Matthew E. White is een Amerikaanse muzikant die op zijn debuut Big Inner 41 minuten nodig heeft voor slechts zeven tracks. In deze tracks komen nogal uiteenlopende invloeden voorbij, variërend van soul, pop, jazz, psychedelica, rock en Tropicalia tot zo ongeveer alle muziek die in New Orleans wordt gemaakt. White is op zich geen groot zanger, maar zijn lome en volle stem klinkt op een of andere manier wel lekker. Bovendien valt er buiten de stem genoeg te beleven op Big Inner. Matthew E. White laat flink wat strijkers en blazers aanrukken en zet naast een heerlijk tingelende piano ook nog eens een compleet koor in. Het levert een plaat op die zo lijkt weggelopen uit de jaren zestig of zeventig, maar toch ook eigentijds klinkt. Het is door de veelheid aan invloeden en de lange tracks zeker geen makkelijke plaat, maar de veelzijdigheid en grootsheid zijn ook direct de sterke punten van Big Inner. Bij eerste beluistering zoek je nog naar houvast, maar als je je eenmaal gewonnen hebt gegeven is het 41 minuten lang genieten. (EZ)

YO LA TENGO

Fade

(Matador/Beggars Banquet)

Het moet maar eens gezegd: Yo La Tengo is de meest ondergewaardeerde band in de geschiedenis van de popmuziek. Het inventieve trio, sinds 1984 (Hoboken, New Jersey) actief, tekende inmiddels voor een hele stoet (door critici en insiders de hemel in geprezen) albums en bouwde daarmee een trouwe fanbase op, maar zal nooit kunnen bogen op spectaculair hoge verkoopcijfers. Het is het lot van een indieband (zonder geoliede marketingmachine). Fade, het dertiende studioalbum sinds het debuut Ride The Tiger uit 1986, is als een verjaardag, als het terugkerend feestje met bekende ingrediënten, dat je niet mag, niet wilt missen. Die ingrediënten, dat zijn heerlijke melodieën afgewisseld met noise, dan gevoelig (luister het ontroerend mooie I'll Be Around), dan lawaaiig (Paddle Forward), waarbij het experiment nooit wordt geschuwd. Fade is opgenomen in de Soma Studio's te Chicago met aan de knoppen John McEntire, en die is weer bekend van zijn werk voor Tortoise, Stereolab en Teenage Fanclub. Dan weet je het wel. (CV)

S

T

A

P

E

L

P

L

A

A

T

J

E

S

QEAUXQEAUXJOANS

Bij aankoop van 'NO MAN'S LAND'
maak je kans op twee kaartjes voor één van haar vele shows!

'Een debuut om trots op te zijn.' – Mania

'Een album dat rauw en oprecht klinkt, maar tegelijkertijd zo toegankelijk is als de beste popliedjes van Amy Winehouse' – OOR

7-FEB-13 / P60 / AMSTELVEEN
10-FEB-2013 / KROEPOEKFABRIEK / VLAARDINGEN
15-FEB-13 / [PIAS] NITES PLEK / AMSTERDAM
21-FEB-13 / METROPOOL (VP ROBERT CRAY) / HENGEL
22-FEB-13 / SIMPLON / GRONINGEN
8-MRT-13 / DOLHUIS / DORDRECHT
15-MRT-13 / DE KELDER / AMERSFOORT
16-MRT-13 / GROENE ENGEL / OSS
28-MRT-13 / NIJE LIVE (BENEFITCONCERT) / HENGEL
14-APR-13 / A SMALL TOWN MUSIC WALK / HOORN
30-APR-13 / DES KONINGS TRIO / DEVENTER
17-MEI-13 / MEZZ / BREDA

WWW.QEAUXQEAUXJOANS.COM / WWW.PIAS.COM/NL

[PIAS]
RECORDINGS
HOLLAND

POP & ROCK

VOX VON BRAUN

Rich And On Wheels

Subroutine Records bracht vlak voor kerst 2012 de tweede langspeler uit van het Groningse Vox Von Braun. Niet als cd maar alleen als lp en die gaat goed van start met You Look Real Neat. Korte en bondige songs die blijven boeien met een gruisig geluid en hier en daar komen er wat surfinvloeden voorbij. Samen met de typische zang heeft de band een eigen karakter en daarmee is Vox Von Braun een vreemde eend in de Nederlandse popscene. In krap 35 minuten vliegt het allemaal voorbij en dan wil ik het nog een keer horen, want dan pas hoor je hoe divers de nummers zijn. (MW)

DARWIN DEEZ

Songs For Imaginative People

De prettig gestoorde Darwin Deez baarde in 2010 opzien met tracks als Constellations en Radar Detector. Springerige, arty indie deuntjes ondersteund door het grappige voorkomen van de man in freaky video's. Deze gekte wordt doorgezet op Songs For Imaginative Friends. Geflipte teksten, geinige gitaarloopjes en heeeel veel andere muzikale fratsen buitelen over elkaar. DD haalt alles uit de kast om de luisteraar op het verkeerde been te zetten. Telkens wanneer je denkt een beetje in de muziek te geraken wordt je afgestraft door deze snordragende krullenbol, Dat maakt dit tweede album erg boeiend, er valt immers veel in te ontdekken, maar ook een tikkeltje vermoeiend. Een plaatje derhalve dat, mits mondjesmaat toegediend, mondhoeken doet krullen en ledematen ongecontroleerd doet zwaaien. (PvtV)

TOMAHAWK

Odfellows

Tomahawk: gitarist Duane Denison (the Jesus Lizard) en vocalist/toetsenist Mike Patton (Faith No More/Fantômas), aangevuld met drummer John Stanier (Helmet) en bassist Trevor Dunn (Mr. Bungle/Fantômas). Dat wetende, verbaast het niet dat dit album weer een veelheid aan stijlen, tegendraadse ritmes, riffs en vocale uitpattingen bevat. Van typische Patton-sferen in A Thousand Eyes en Rise Up Dirty Waters tot psychedelisch gitaarwerk in South Paw en afwijkende ritmiek in het titelnummer. Een fijne, alternatieve kijk op rock. (NA)

LUISTER TRIP

TRIXIE WHITLEY

Fourth Corner

(News/PIAS)

Nog maar 25 jaar oud en zonder een soloalbum op haar naam, heeft Trixie Whitley zich al gevestigd als artiest met een indrukwekkende live-reputatie. Ze werkte al samen met Robert Plant, Joe Henry en Marc Ribot. Daniel Lanois vroeg Trixie als zangeres voor zijn Black Dub-project dat eind 2010 op plaat verscheen en in 2011 speelde op het North Sea Jazz Festival. Trixie is een Amerikaanse artiest met Belgische roots, die leeft en werkt in Brooklyn, New York. Ze is de dochter van een Belgische moeder en een Amerikaanse vader, de legendarische blueszanger en gitarist Chris Whitley. De hooggespannen verwachtingen voor haar solodebuut Fourth Corner weet ze moeiteloos in te lossen. Het is haar emotionele, met blues doordrenkte stem die je op elke mogelijke manier weet te raken. Emoties van ultieme liefde, volslagen woede, onvervalste blijdschap tot bittere eenzaamheid. Ook mogen de namen van muzikant/producer Thomas Bartlett (The National, Grizzly Bear) en Pat Dilett niet ontbreken. Fourth Corner is een staalkaart van haar kunnen, een triomf van een plaat. Trixie is een artieste om te koesteren. (ED)

RACHEL ZEFFIRA**Deserters**

(Raïr/PIAS)

De Italiaans-Canadese Rachel Zeffira begon haar carrière in de klassieke muziek, maar maakte in 2011 de overstap naar de popwereld door samen met Horrors-voorman Faris Badwan een van de mooiste platen van dat jaar op te nemen onder de naam Cat's Eyes. Nu debuteert ze solo met *The Deserters*, waarbij ze hulp kreeg van leden van de psychedelische rockgroep TOY en Melissa Rigby van de onlangs ter ziele gegane gotische garageband S.C.U.M. Wie een plaat vol zware psychedelica verwacht, komt echter bedrogen uit, want hoewel de sfeer donker en somber is, overheerst de ingetogen kant in prachtige liedjes als het titelnummer, *Waiting For Sylvia* en de onherkenbare cover van de My Bloody Valentine klassieker *To Here Knows When*. Haar klassieke achtergrond komt duidelijk naar voren in de barokke strijkkarrangementen en verder is er natuurlijk een glansrol voor haar bijzondere stem. De NME omschreef haar als de liefdesbaby van Nico en Nick Drake en daar valt wel wat voor te zeggen. Smaakt absoluut naar meer. (MvR)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E

Reissues

DEEP PURPLE**Live In Paris 1975**

Dit historische optreden van Deep Purple in Parijs is vooral van belang omdat het de laatste show met Ritchie Blackmore was. Met een set sterk leunend op het beste van Burn en Stormbringer (en natuurlijk een paar oudere krakers) geeft de band een felle show weg die indertijd al had moeten worden uitgebracht. Nu gebeurde dat pas officieel in 2001 en nu wederom als dubbel-cd. Extra zijn een paar interviews met David Coverdale, Glenn Hughes en Ian Paice. (BD)

BOB DYLAN**Just About As Good As It Gets**

Het is vrijwel iedereen ontgaan en begrijpelijk, want vrijwel geruisloos bracht Sony vlak voor 1 januari 2013 een vierdubbele cd uit met opnames van Bob Dylan uit 1962 en 1963. De oplage was precies honderd exemplaren, en de reden werd al snel duidelijk: door Europese copyrightregels moest Sony de opnames uitbrengen om zo rechten veilig te stellen. Dat het niet werkte blijkt meteen, met deze selectie uit precies dezelfde opnames door het obscure Smiths&Co. We horen een piepjonge Dylan, niet alleen in eigen nummers die uit zouden groeien tot klassiekers (*Don't*

Think Twice), maar ook in bluesklassiekers die zijn wortels blootleggen. Geen nieuw deel in de Bootleg Series dus, noch een geautoriseerde uitgave, wel een waardevolle aanvulling op de Dylan-discografie voor wie deze opnames niet al jaren via allerhande al dan niet legale releases in zijn bezit heeft. (HDr)

FAMILY**Bandstand Deluxe**

Het uit Leicester afkomstige Family had eind zestiger jaren een veelbelovende start. Met een uitstekende plaat (*Music In A Doll's House*) en een zeer charismatische zanger annex podiumbeest in Roger Chapman, had de band alles in huis de nieuwe sensatie te worden. De unieke mix van blues, folk, jazz en psychedelica die vooral live erg goed uit de verf kwam vertaalde zich nooit in verkoopcijfers. Als in 1972 *Bandstand* verschijnt, is de helft van de originele bezetting vertrokken en toch heeft juist deze plaat de meest constante kwaliteit. De twee hitsingles *Burlesque* en *My Friend The Sun* mochten echter ook niet voor betere verkoopcijfers zorgen en na *Bandstand* verscheen nog een album van de band. Nu in fraaie deluxe-verpakking met goed boekwerk en een extra schijf met vier demoversies. (BD)

BINNENKORT BINNEN

15 februari 2013

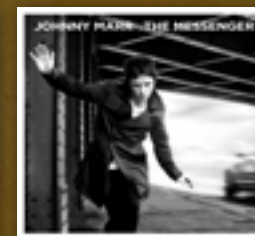
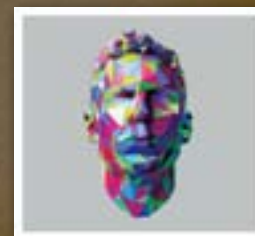
Michiel Borstlap - North Sea Jazz
Concrete Knives - Be Your Own King
Delta Saints - Death Letter Jubilee
Robben Ford - Bringing It Back Home
Huey & The New Yorkers - Say It To My Face
Jamie Lidell - Jamie Lidell
Dawn Mccarthy & Bonnie Prince Billy - What The Brothers Sang
Alice Russell - To Dust
Various - Change The Beat: Celluloid Records Story 1980-1987

22 Februari 2013

Atoms For Peace - Amok
Cloudmachine - A Gentle Sting
Albert Hammond - Legend II
Johnny Marr - The Messenger
Stratovarius - Nemesis
Wave Machines - Pollen
Steven Wilson - Raven That Refused To Sin

1 Maart 2013

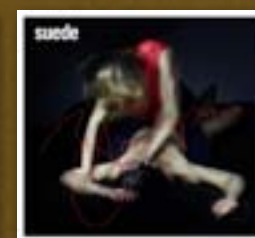
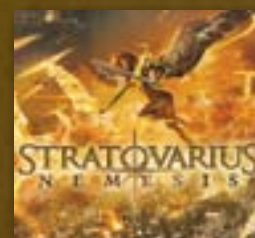
Claw Boys Claw - Hammer
Jesse Dee - On My Mind In My Heart
Dido - The Girl Who Got Away
Fiction - The Big Other
Emmylou Harris & Rodney Crowell - Old Yellow Moon
Jimi Hendrix - People, Hell & Angels
Tegan & Sara - Heartthrob

8 Maart 2013

David Bowie - The Next Day
Pien Feith - Tough Love
John Grant - Pale Green Ghosts
Dave Grohl - Sound City: Real To Reel
Moddi - Set The House On Fire

15 Maart 2013

Karl Bartos - Off The Record
Black Rebel Motorcycle Club - Specter At The Feast
Billy Bragg - Tooth & Nail
Josh Rouse - Happines Waltz
Suede - Bloodsports
Yeah Yeah Yeahs - Mosquito

29 Maart 2013

Eric Burdon - Till Your River Runs Dry
Flaming Lips - Terror

5 April 2013

Madeleine Peyroux - The Blue Room

ROLLING STONES

Crossfire Hurricane (DVD)
(Eagle/PIAS)

The Rolling Stones bestaan vijftig jaar en iedereen moet dat weten. Was er eind vorig jaar al de nieuwe driedubbele verzamelaar Grrr!, nu is er ook Crossfire Hurricane, een documentaire die terugblik op de bewogen carrière van the greatest rock 'n' roll band on earth. Documentairemaker Brett Morgan laat aan de hand van prachtig archiefmateriaal zien hoe The Rolling Stones in korte tijd een wereldwijd fenomeen werden, te maken hadden met hysterische vrouwen, concerten steevast ontspoorde in rellen, hit na hit scoorden, opgepakt werden voor drugsbezit, de dood van Brian Jones, het Hell's Angels drama bij de Altamont Speedway show en het verkassen naar Frankrijk voor de opnames van Exile On Main Street. Het verhaal is prachtig, zelfs nog mooier dan de werkelijkheid. Duidelijk is dat The Stones een dikke vinger in de pap hadden bij het maken van Crossfire Hurricane. Sommige gebeurtenissen zoals de ruzie tussen Mick Jagger en Keith Richards die ruim dertig jaar geleden bijna het einde van The Rolling Stones betekende laten ze links liggen. Toch zorgt Crossfire Hurricane voor bijna twee uur op en top rock 'n' roll vermaak. (ED)

FLEETWOOD MAC

Rumours Remastered / Deluxe Edition / Special Edition

(Warner)

Een van de meest verkochte albums aller tijden is Rumours van Fleetwood Mac. In de nieuwe bezetting met Buckingham & Nicks werd al een titelloos album gemaakt – dat overigens door de individuele

bandleden als een betere plaat wordt gezien! – en de band heeft groot succes, vooral in de VS.

Fleetwood Mac scoort enorme hits, maar helaas rommelt het flink in de gelederen. Buckingham & Nicks uit elkaar, het huwelijk van de McVies loopt op de klippen en Fleetwood ligt ook overhoop met zijn vrouw en diverse verdovende middelen. De opnames van de plaat gingen dan ook niet gemakkelijk, naast een overvloed aan cocaine doet ook Buckingham's neiging naar perfectie de sfeer geen goed. Dat Rumours zo'n klassieker is geworden is dus een wondertje. De nieuwe geremasterde versie komt in drie verschillende edities. Naast het gewone album verschijnt er een deluxe editie met daarop wat demo's en livetracks als toevoeging. Maar de echte diehard gaat natuurlijk voor de special edition die gelimiteerd verschijnt. Vier schijven met het gewone album, meer live-sessies, de bonusschijf van de eerdere remaster uit 2004 en nog meer demo's. Ook is hier een dvd toegevoegd met de promofilm Rosebud en is het album op vinyl in de lijvige doos gestopt. (BD)

PULP

Party Clowns - Live in London 1991

Langstudeerders, die omschrijving is wel van toepassing op Pulp. Maar liefst acht jaar na een obscuur debuutalbum werd de band door NME en Central Television, samen met andere als 'emerging talent' omschreven bands op de Britse tv gepresenteerd als de Class of '91. Het in Londen opgenomen optreden is nu voor het eerst verschenen op cd. Drie jaar voor de grote doorbraak met het klassieke His 'N Hers horen we een band die al aardig zelfverzekerd een aantal fijne liedjes voor het voetlicht brengt, waaronder een vroege versie van Babies. Pulp is hier nog niet zo goed als op het rijtje meesterwerken dat spoedig zou volgen, maar Party Clowns is absoluut een aanrader voor iedere liefhebber van deze unieke band. (MvR)

KEVIN COYNE

Case History Deluxe

Case History, het debuutalbum van de in 2004 overleden zanger Kevin Coyne, verscheen in 1972 op het label van DJ John Peel. Deze plaat, die nu in een prachtig geremasterde versie compleet met 9 bonustracks verschijnt, blijkt de tand des tijds glansrijk te hebben doorstaan. De liedjes zijn gebaseerd op Coyne's ervaringen als sociaal werker en bieden een naakte, onthullende blik op de troosteloze levens van hen die zich aan de rand van de samenleving bevinden. De karakters in deze liedjes schreeuwen om aandacht, en Kevin schreeuwt hartverscheurend met ze mee, met een stem die als een mes door de ziel snijdt. Een rauw en intens album, dat na 40 jaar nog niets aan kracht heeft ingeboet. (JvdB)

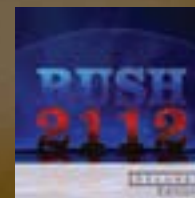

MARIANNE FAITHFULL

Broken English Deluxe

(Island/Universal)

Nadat Marianne Faithfull door Mick Jagger werd gedumpt kwam ze terecht in een hardnekkige heroineverslaving die haar uiteindelijk zelfs op straat deed belanden. Groot is dan ook de verbazing (en opluchting) als ze in 1979 met een album op de proppen komt. En wat voor een album! Broken English is haar beste werk en geldt als klassieker, niet in het minst dankzij de hits The Ballad Of Lucy Jordan en de titelsong. Faithfull klinkt doorleefder dan ooit en het album is een soort conceptplaat geworden over haar eigen leven. Deze deluxe editie bevat als extra een aantal demo's van de songs; er is bewust niet voor gekozen om er inferieure en afgekeurde tracks op te zetten, zodat de kracht van het album bewaard zou blijven. Dat is natuurlijk gelukt en in de nieuwe kristalheldere remastering klinkt Broken English beter dan ooit. (BD)

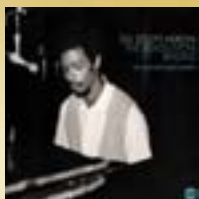

RUSH

2112 Deluxe Edition

(Universal)

Het blijft een mooi verhaal. Na twee stevige rockplaten sloeg Rush met hun derde, Caress Of Steel, af richting symfo. Fans in de war, platenbazen niet blij. Die dreigden dat nog zo'n progrockflop niet gewaardeerd zou worden. Gelukkig hielden Lee, Lifeson en Peart de rug recht. Ze maakten de plaat die ze wilden maken, de plaat waarop alles op z'n plaats viel. Op kant 1 een prachtig epos over de strijd om individuele vrijheid en op kant 2 korte, stevige songs als de wietknipoog A Passage To Bangkok en de klassieker Something For Nothing. Fans blij en de platenbazen ook, want 2112 was de definitieve doorbraak van Rush. Omdat het vorig jaar precies nog honderd jaar zou duren voordat de titel van de plaat actueel wordt, is 2112 nu als deluxe uit: de originele plaat voorzien van drie live-tracks en een vermakelijke dvd/blu-ray waarop het album als stripverhaal wordt gebracht. (LV)

GIL SCOTT-HERON**The Revolution Begins***(BGP/Ace)*

The Revolution Begins bevat de eerste drie albums die Gil Scott-Heron opnam in het begin van de jaren zeventig. Onder leiding van de legendarische jazzproducer Bob Thiele – die met iedere jazzgrootheid heeft gewerkt – maakte Scott-Heron het prototype waarop later een nieuwe muziekstijl zou floreren. Small Talk At 125th And Lenox was zijn debuut en verscheen ook als gedichtbundel. De plaat bevat meteen zijn beroemdste werk The Revolution Will Not Be Televised waarop de uiterst spaarzame begeleiding gekoppeld aan zijn doordringende voordracht zijn tijd minstens tien jaar vooruit was. Opvolger Pieces Of A Man is als geheel nog sterker, bevat een betere versie van The Revolution Will Not Be Televised en kent een rijkere instrumentatie. De plaat was een relatief succes en er kwam een derde: Free Will. Deze sterk politieke plaat heeft weer de harde en kale begeleiding en Scott-Heron is feller dan ooit. Deze op Ace verschenen box heeft naast deze drie platen ook een alternatieve versie van Free Will. (BD)

VARIOUS**Eccentric Soul: Omnibus Vol 1**

De Numero Group, vermaard geworden om hun bijzondere soulreissues, bestaat tien jaar. Dat vieren ze met de release van een zeer fraai uitgevoerde box met daarin 45 (!) singles vol bijzondere, excentrieke soul, die de mannen van Numero uit de archieven hebben weten te vissen. Allemaal onbekende namen, maar er zitten juweeltjes tussen, waarvan je je afvraagt waarom het nooit hits zijn geworden. De prijs is weliswaar pittig: € 295, maar het is dan ook een collector's item. (JvdB)

VARIOUS**Copendium – Compiled By Julian Cope**

An Expedition Into The Rock 'n' Roll Underworld is de bescheiden tekst voorop dit gelimiteerde (2000 stuks) doosje met drie cd's en – minstens zo belangrijk bij uitgaven van Ace Records – minutieus boekwerk op apart formaat. Dit specifieke geval is meer een soundtrack bij het zojuist verschenen boek met verzamelde eerdere publicaties van Julian Cope, beroepsootsider, die zelf als muzikant met The Teardrop Explodes' Kilimanjaro (recentelijk deluxe uitgebracht) en later solo met Peggy Suicide minstens twee eigen popklassiekers op zijn ruime geweten heeft. Als onderzoeker en schrijver over (pop)muziek is Cope echter op z'n allerbest. De meest uiteenlopende vreemde niet van deze wereld muziekjes weet Cope keer op keer treffend te verwoorden in een buitengewoon bloemrijk literair idioom dat toch volstrekt eigen is. En geestig! Het Britse Head Heritage is de webstek van The Drude (Cope's bijnaam voor ingewijden)

en een eindeloze bron van vermaak voor de avontuurlijk ingestelde muzikliefhebber. Zelfs dié zal ondanks getrainde oren compleet gedesoriënteerd achterblijven na consumptie van Cependium. Erewoord! (AJ)

THE REPLACEMENTS**Color Me Obsessed (DVD)**

Een van de belangrijkste bands uit de alternatieve muziek in de jaren tachtig waren ongetwijfeld The Replacements. Begonnen aan het einde van de jaren zeventig (met een elfjarige (!) Tommy Stinson op bas) en met de wortels diep in de punk, wisten ze samen met stadgenoten Hüsker Dü een brug te slaan naar de collegierock die tien jaar later ontstond. De legende van The Replacements is groot en dat komt niet alleen door de fantastische muziek, maar ook door hun 'schijt aan alles' attitude die een oneindige reeks aan anekdotes en sterke verhalen oplevert. Deze dvd bestaat uit louter pratende hoofden – geen bandlid komt aan het woord en de muziek blijft beperkt tot flarden van optredens en studio-outtakes – en toch is hij alleszins de moeite van het bekijken waard. Vele muzikanten, fans, producers, platenmaatschappijen enzovoorts komen aan het woord om hun ervaringen met de band te delen. Dat levert in de hoofdfilm een fraai en liefdevol portret op die unieke positie van de band in kaart brengt. Natuurlijk komen ook de nodige, haast ongelooflijke verhalen aan bod, maar die staan vooral ook in de extra's van deze dvd. Heb je na twee uur film nog niet genoeg, dan kun je in die extra's overvloedig kennis maken met de lotgevallen van de band, tot je de tranen in je ogen hebt van het lachen. (BD)

GRAND CRU

AARON NEVILLE

My True Story*(Blue Note/EMI)*

Aaron Neville heeft zich door de jaren heen altijd wel in de kijker gespeeld, maar zijn roots bevinden zich natuurlijk in de bloeiende sixties soulscene van New Orleans. Voor My true Story ging hij niet zozeer terug naar N'Awlins, maar wel naar die tijd, om diverse klassiekers uit zijn eigen jeugd opnieuw uit te voeren. Aan de hand van Don Was en niemand minder dan Keith Richards duikt hij vooral in de doowop uit de pre-soulperiode met fraaie bewerkingen van Hank Ballards Work With Me Annie en Thurston Harris' Little Bitty Pretty One. Maar liefst drie Drifters-klassiekers geven aan hoe belangrijk die band was en is voor de ontwikkeling van de soul. Curtis Mayfields Pretty Woman en The Ronettes' Be My Baby komen uit twee deelgebieden die bewijzen dat Neville zich ook met plezier liet beïnvloeden door minder voor de hand liggende klassiekers. Vocaal kan zijn opmerkelijke stemgeluid

EMI

alles aan, en met de hoorbare liefde voor het originele materiaal van zowel zanger als producers is dit een prachtig eerbetoon aan de begindagen van de soul. (JvR)

GARY CLARK JR.**Blak & Blu**

(Warner)

Sinds Blind Lemon Jefferson een krappe honderd jaar geleden de blauwdruk leverde, heeft de Texas bluesvariant vele grote namen gekend. Gary Clark Jr. gold al een paar jaar als het nieuwe wonderkind, met name door zijn album *Worry No More* uit 2008. Was dat nog een bluesalbum in zijn meest pure vorm, met *Blak And Blu* laat Clark horen dat het Texaanse gitaarwerk prima samengaat met hedendaagse invloeden. De blazers van opener *Ain't Messin' 'Round* verradden een soulinslag, terwijl The Black Keys een belangrijke invloed lijken in *When My Train Pulls In*, een hoogtepunt door de stuwende ritmesectie, de onderkoelde zang, maar bovenal het fenomenale gitaarwerk van Clark. In het titelnummer en *Things Are Changin'* klinkt Clark meer als het stoerdere broertje van John Legend, zodat een breder publiek ook niet onmogelijk is. Met gevoel voor traditie, oog voor hedendaagse stromingen en een onnavolgbare instrumentbeheersing heeft Gary Clark Jr. een hoogtepunt in de hedendaagse blues afgeleverd. (JvR)

ANNEMARIEKE COENDERS & WIM SEBO**Making Heaps Digging Holes**

(CRS/V2)

Coenders en Sebo komen twee jaar na hun mooie en volop geprezen debuutplaat met het tweede album *Making Heaps Digging Holes*. Ze maken opnieuw prachtige luisterliedjes, dan weer melancholisch, dan weer vrolijk.

Singer-songwriter Annemarijke kenden we nog van het eigenzinnige folkduo Ygdrasil, drummer en geluidskustenaar Wim zat ondermeer bij de noiseband Soom, maar ze sloegen beide een nieuwe weg in en het blijkt een hele mooie samenwerking. Hij is niet alleen drummer, hij maakt prachtige soundscapes en hij produceerde beide albums zelf. Haar liedjes zijn altijd kleine juweeltjes. De teksten zijn poëtisch, net als de muziek. Met fluit, trombone, mandoline, bas en toetsen vullen gastmusici het geluid van gitaar, zang en ritme aan tot een mooi geheel. Check ook eens de dromerige, ietwat mysterieuze clip van *Making Heaps Digging Holes* op YouTube! (SMvE)

BEN HARPER / CHARLIE MUSSELWHITE**Get Up!**

(Universal)

Ondanks het leeftijdsverschil herkende de doorgewinterde bluesveteraan Musselwhite in Ben Harper direct een zielsverwant. Harper speelde in zijn muzikale carrière al uitgebreid leentje bij r&b, gospel en jazz, mondharmonicaspeler Musselwhite is op zijn beurt al even veelzijdig. In de jaren zestig was hij een van de beste blanke muzikanten in de Chicago bluesscene, maar verdiepte zich al snel in de countryblues, waarbij hij uitstapjes naar de country, jazz en Tex-Mex niet schuwde. Het wekt dan ook geen verbazing dat een bluesalbum van deze heren een rijkelijk gevarieerde dis oplevert. Soms spatten de vonken er vanaf, zoals in de elektrische bluesrocker *I'm In I'm Out And I'm Gone*, op andere momenten zijn het slechts een akoestische gitaar en mondharmonica, zoals in *All That Matters Now*, waarin de heren overtuigend aantonen dat minder meer is. *Get up!* Is een volledig geslaagd album, waarbij vooral de oude rot Musselwhite het multitalent Harper tot grote hoogten weet te stuwen, en dat nu al op weg is een van de meest essentiële albums van 2013 te worden. (JvdB)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
T
J
E
S

Roots

DAN BERN**Drifter**

De nieuwe Bob Dylan genoemd worden is de doodsteek voor de carrière van menig beginnend singer-songwriter geweest. Ook Dan Bern ging er bijna aan onderdoor, maar op *Drifter* heeft hij zich op indrukwekkende wijze herpakt. *Drifter* is een hele mooie en veelzijdige rootsplaat waarop Dan Bern de mooiste en indringendste verhalen vertelt. Het duet met niemand minder dan Emmylou Harris is de kers op de taart, maar ook alle andere songs maken veel indruk en blijven dit doen. Dan Bern is al lang niet meer de nieuwe Bob Dylan, maar wel een getalenteerd rootsy singer-songwriter waarmee rekening gehouden moet worden. (EZ)

BLUES TRAVELER**Suzie Cracks The Whip**

Oorspronkelijk komt Blues Traveler uit de jambandtraditie: bands die veel improviseren. De band uit New Jersey blijft zich ontwikkelen; op dit elfde studioalbum, dat viert dat ze vijftientig jaar bestaan, betere songs en frisser dan ooit. Blikvanger blijft John Popper, de mondharmonicaman met de vele geluiden. Ze overleefden tegenslagen, zoals de dood van bassist Bobby Sheehan in 1999, en bleven doorgaan. Veteranen inmiddels, en nog steeds niet moe. Leuk album. (EMu)

WAYNE HANCOCK**Ride**

Wayne Hancock trekt meteen van leer met titelsong en opener *Ride*, dat gekenmerkt wordt door een snijdend gitaarduel. Daarna honkytonkt hij geestdriftig verder op lekker vol klinkende liedjes als *Get The Blues Low* *Down of Deal Gone Down*, al dan niet voorzien van scherp gitaar- of pedal steelwerk. Als Hank Williams III al openlijk verklaart dat Hancock meer Hank Williams in zich heeft dan junior en hijzelf, wie zijn wij dan om dit tegen te spreken. *Ride* is het betere honkytonkwerk! (CO)

ROGER KNOX**Stranger In My Land**

In het zeer bescheiden genre country & western gemaakt door Australische Aboriginals, is Roger Knox ook wel bekend als de Koori King of Country of Black Elvis. Een interessante stroming waarin culturen samensmelten en de teksten het standpunt van Aboriginals belicht. Jon Langford ontmoette Roger Knox een aantal jaren terug in Australië en vond het tijd worden voor een songbook van dit werk. Rogers aanstekelijk gebronsde en croonende stem kreeg passende begeleiding van de Pine Valley Cosmonauts en een hoop interessante gasten. Zo horen we Andre Williams op de titeltrack, herkennen we het warme geluid van The Sadies en onderscheiden we Dave Alvin, Kelly Hogan en Bonnie Prince Billy. Het klapstuk is een van de laatste opnamen van countrylegende wijlen Charlie Louvin op *Ticket To Nowhere*. Niet alleen op papier interessant, maar gewoon een opvallend fijn album. (CO)

ROBIN TROWER**Roots And Branches**

De binnenkort 68-jarige ex-gitarist van Procol Harum, Robin Trower, gaat op *Roots And Branches* terug naar zijn jeugd en de (inmiddels) klassiekers die hem toentertijd inspireerde toen hij de gitaar oppakte. Maar dit is niet het zoveelste coveralbum van weer een muzikant in een creatieve dip. Zeker niet, want Trower besloot om elke klassieker naar zijn eigen hand te zetten. Dit betekent dat tracks als *Hound Dog*, *The Thrill Has Gone* en *Little Red Rooster* veranderd zijn in slow blues met heel veel gitaar. Uiteraard lijkt dat gitaarspel door een bluesy Jimi Hendrix te worden verzorgd maar er zit altijd de Trower-touch in, net even iets geraffineerder dan zijn grote leermeester. Daarnaast wordt *Roots And Branches* aangevuld met gloednieuwe nummers die Trower speciaal voor deze cd in dezelfde stijl heeft geschreven. Met dit soort prima cd's kan onze oude baas gemakkelijk B.B. King achterna om op hoge leeftijd de sterren van de hemel te gitaarspelen! (AdW)

ACERECORDS

JACKIE ROSS

Jerk & Twine: The Complete Chess Recordings
Leonard Chess was voor zijn label op zoek naar hetzelfde succes als Mary Wells (My Guy)

en dat vond hij met Jackie Ross en haar debuutsingle Selfish One. Op Jerk & Twine staan alle 24 opnames die zij maakte voor Chess, inclusief het gehele album Full Bloom en de niet eerder uitgebrachte Stick To One en My Square. Na andere top soulvrouwen Etta James, Sugar Pie DeSanto en Mitty Collier opnieuw voortreffelijke Kent Soul-heruitgave met uitgebreide liner notes. (ED)

Here Comes The Hurt

Tien jaar geleden maakte Ace/Kent-medewerker John Ridley twee delen van King's Serious Soul. Deze uit louter southern soul bestaande compilaties

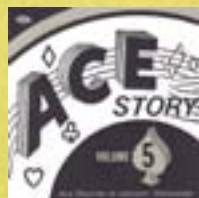
blonken uit in gloedvolle ballades die schreeuwden om een vervolg. Here Comes The Hurt is dan het derde deel uit de serie en deze beperkt zich niet tot southern soul, al is die rijkelijk vertegenwoordigd. Alle tracks komen uit de gouden periode 1960-1971. Sterke northern soul is er van o.a. Charles Spurling die met Don't Let Him Hurt You Baby de toon voor de compilatie zet. Zoals altijd is de geluidskwaliteit optimaal, is er een zeer verzorgd boekwerk en is het fotowerk weer fantastisch. (BD)

Feeling High: The Psychedelic Sound Of Memphis

Als we aan Memphis denken dan is het toch vooral blues, soul en Elvis wat de muzikale klok slaat. Maar de stad kende

in de periode 1967-1969 natuurlijk genoeg puisterige jongelui die driftig op gitaren ramden in hun garage.

Een deel van de compilatie komt uit de producershoed van legende Jim Dickinson die voor de Ardent Studio werkte (waar even later Big Star zou opnemen). Hij blinkt uit in bizarre en wilde psychedelica waarvan de cover van For Your Love door The Honey Jugs een fraai voorbeeld is. Een andere sleutelfiguur was James Parks die werkte voor Stan Kesler's Sounds Of Memphis Studio. Ook hij grossiert in doorgetripte en chaotische psychedelica van o.a. Chagin' Tymes, Mother Roses and Triple X. Het merendeel van deze compilatie is nooit eerder op cd verschenen. (BD)

Ace Story Vol 5

Dit is het laatste deel uit de prachtreeks waarop we al het moois terugvinden van het oorspronkelijke Ace-label uit Mississippi. Deze in 1984 al eens

(door het Britse Ace) op vinyl geperste editie is, net als de vier voorgangers, nu uitgebreid met bonustracks uit de archieven van Ace-oprichter Johnny Vincent. Zoals Lee Doseys debuutsingle Rock en een onbekende versie van de Sugar Boy Crawford-hit Jockomo. (WJvE)

MARY WELLS

Two Classic Motown Albums :
The One Who Really Loves You /
Two Lovers And Other Great Hits
Voordat Marvin Gaye, The Temptations en The Supremes

volop in beeld kwamen was Mary Wells de eerste grote superstar van Motown. Ace verzamelt hier haar tweede en derde lp uit 1962 en 1963, de albums die haar sprong naar de hitparade verzorgden. Dat kwam niet in het minst door de combinatie met producer/songwriter Smokey Robinson. You Beat Me To The Punch en Operator zijn de bekendste nummers van deze uitstekende vroege Motown-albums. (Jvr)

Jazz & Fusion

BORUDOV TRIO**Seven Stamps**

Dimitar Bodurov is een jonge Bulgaarse pianist die sinds 2000 in Nederland woont en werkt. Hij studeerde in Rotterdam en kreeg enkele jazzprijzen, treedt op met Margriet Sjoerdsma en ook solo op festivals en dwars

door Europa. Hij integreert Bulgaarse volksmuziek in zijn jazz en daardoor klinkt het origineel en apart. Voor dit vierde album met zijn trio vroeg hij Theodosii Spassov, de bekende Bulgaarse fluitist. Spassov mengt al langer jazz met volksmuziek en levert een grote bijdrage aan dit fijne album. De ritmes zijn apart, de sfeer intiem.

MILES DAVIS**Live In Europe 1969**

(Sony Music)

Dat platenmaatschappijen zelf de muziekindustrie om zeep helpen, is onzin. Alleen al de wijze waarop Columbia/Legacy de muzikale nalatenschap van Miles Davis beheert, vormt een bewijs van het tegendeel. Zo is Miles Davis zelf zich er nooit van bewust geweest dat van zijn derde kwintet met Jack DeJohnette, Wayne Shorter, Chick Corea en Dave Holland (live)opnamen zijn gemaakt. Hij heeft daar tot zijn dood om getreurd. In deel twee van de sublieme serie Live in Europe komen er vier optredens uit 1969 uit de hoge hoed, drie op cd en één op dvd, alle aangeleverd door radio- en televisiestations. En o ja, dat dit materiaal netjes is bewaard en nu op plaat is gezet, is te danken aan een goed functionerende bureaucratie, ja, aan toegewijde pennenlikkers, om nog maar een vooroordeel te verpulveren. Het gebodene is van fantastische kwaliteit, ook in geluidstechnische zin. Tijdens de optredens van dit vijfsterrenkwintet wordt niet zozeer muziek gemaakt als wel uitgevonden. U bent getuige van de fusie van rock en jazz, een explosieve versmelting, een krachtsinspanning als bij een geboorte. Zie al die zweethoofden reeds halverwege het eerste nummer op de in Berlijn opgenomen dvd. De heren verkeerden dan ook in bloedvorm, hielden zich slaafs aan strenge diëten, meden drugs en focusten zo hevig dat een tunnelvisie ontstond die noodzakelijk is om deze muziek voort te kunnen brengen. Verplicht aanschaffen. (WK)

SARAH FERRI**Ferri Tales**

(V2)

De Belgische zangeres van Italiaanse afkomst opent met een swingend stukje gypsy jazz, maar het is pas in het tweede nummer, de pianoballade Were You There, waarin ze haar belangrijkste troef, haar fenomenale stemgeluid, ten volle benut. Geen ingewikkelde r&b stemtrucs, maar een groot bereik gecombineerd met veel emotie. Het zijn dan ook de nummers met een ietwat excentrieke inslag als The Jump en Dancing At The Supermarket die het meeste indruk maken. Deze worden met genoeg swingnummers afgewisseld om laagdrempelig genoeg te blijven, en de afwisseling hoog te houden. De begeleiding is spaarzaam en effectief, maar laat vooral alle ruimte aan de ontdekking die deze cd herbergt: de vocale kwaliteiten van Sarah Ferri. (JvR)

JOSE JAMES**No Beginning No End**

(Blue Note/EMI)

Jose James is het beste te omschrijven als een zanger die met zijn lenige stem jazz, soul en hiphop dichtert tot elkaar weet te brengen. Zijn stem en stijl kan je ergens tussen Terry Callier, Gill Scott Heron, D' Angelo en Billy Holiday vinden. Zijn debuutalbum uit 2008, The Dreamer, was vooral jazz. Zijn tweede album Black Magic uit 2010 (met medewerking van o.a. Flying Lotus) bleek meer richting soul en hiphop te gaan. Zijn derde album vol met Amerikaanse jazzstandards maakte hij met de Belgische pianist Jef Neve en hiermee was hij weer in de jazz terug. Zijn vierde album is weer een mengelmoes van alle eerder genoemde stijlen. Jose James wordt door velen gezien als de redder van de vocale jazz. Zoals Robert Glasper het zei: Jose zingt geen jazz, hij is jazz. (JvH)

ROCK CANDY FUNK PARTY**We Want Groove**

(Provogue/Bertus)

Rock Candy Funk Party is een gelegenhedsformatie die precies brengt wat de naam beloofd. Met als kern producer Tal Bergman (drums), Joe Bonamassa (gitaar), Ron DeJesus (gitaar), Mike Merritt (bas) en Renato Neto (toetsen) maakt de band klassieke zeventiger jaren jazzfunk in de beste traditie van Herbie Hancock, James Brown, Weather Report, Earth, Wind & Fire, Led Zeppelin, Sly Stone en Miles Davis. Het was diens album We Want Miles dat de inspiratie vormde voor deze plaat die op Joe Bonamassas eigen label verschijnt. Het gezelschap musiceert al sinds 2007 op losvaste wijze samen en Bonamassa maakt sinds vorig jaar ook deel uit van de band. Het virtuoze vakmanschap wordt op aanstekelijke wijze gecombineerd met plezier in muziek maken en dat is wat dit album vooral wil uitstralen. Iedere track werd begonnen met een groove waarop de muzikanten verder borduren en in de studio werden ze uitgebouwd tot volwaardige songs. Een totale mash up van instrumentale funk, jazz en rock. (Red)

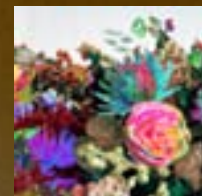
S
T
A
P
E
L
P
L
A
T
J
E
S

Dance

TOSCA**Odeon**

Tosca bestaat uit Rupert Huber en Richard Dorfmeister. Odeon is hun zesde studio album. Daarnaast zijn er nog zes remixalbums sinds de eerste release uit 1997. Odeon is genaamd naar een theater in Wenen waar Tosca vorig jaar nieuw materiaal uitprobeerde. Dit werd zo enthousiast ontvangen dat ze besloten

een heel album te maken. Wat opvalt, is dat Odeon wat donkerder en meer melancholisch klinkt dan zijn voorgangers. Nog meer dan voorheen gaat het duo downbeat, donker en moody en her en der zelfs bijna ambient. Bij vlagen doet het denken aan Depeche Mode, zoals bijvoorbeeld in JayJay. De 'Vienna Sound' is terug, weliswaar in een licht geüpdate vorm. En dat is smullen. (JvH)

DARKSTAR**News From Nowhere**

(Warp/V2)

We leerden Darkstar rond 2009 kennen als een producersduo (James Young en Aiden Whalley) dat middels 12inches op het Hyperdub-label een eigenzinnige invulling gaf aan dubstep en grime. Op hun eerste volledige album, North (2010), riepen de twee Londenaren de hulp in van zanger en songschrijver James Buttery en werden de muzikale grenzen verder opgerekt. Op hun verse opvolger News From Nowhere (Warp) lijkt deze zoektocht geleid te hebben tot een definitief (band)geluid. Nog steeds zijn daar de elektronische ondersferen, maar van dance is geen enkele sprake meer. Je moet meer denken aan een kruidentheekransje met Animal Collective. Darkstar heeft haar eigen folktronische universum weten te scheppen. En samen met producer Richard Formby (oa Wild Beasts) hebben zij gezorgd voor een meeslepende kaleidoscopische plaat die je ver richting andere werelden laat wegdromen. Prijsnummer is wat mij betreft het fraaie A Day's Pay For A Day's Work. Schitterend spul voor je hoofdtelefoon. (PvtV)

DELPHIC**Collections**

(Coop/V2)

Het uit Manchester afkomstige Delphic debuteerde in 2009 met het door Ewan Pearson geproduceerde Acolyte. Door sterke singles als Doubt en vooral Halcyon wist het drietal vooral in Engeland de nodige populariteit te verwerven en werd menig festival platgespeeld met hun aanstekelijke en dansbare cocktail van pop en dance. Na het vele toeren voelde de groep zich bij monde van frontman Rick Boardman 'creatief opgebrand' en werden producers Ben Allen (Animal Collective, Bombay Bicycle Club) en Tim Goldsworthy (Massive Attack, LCD Soundsystem) benaderd om de muzikale vormgeving van Collections in handen te nemen. Het resultaat is een tamelijk overgeproduceerd album vol bombast en met door hiphop beïnvloede beats. Catchy is het bij vlagen absoluut (single Baiya en het mooie Tears Before Bedtime), maar boven alles klinkt in dit album door dat de mannen zich geforceerd hebben en zo veel mogelijk ideeën in een nummer en op een plaat hebben getracht te krijgen. Iets meer spontaniteit had deze plaat wat extra, broodnodige lucht gegeven. (PvtV)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
T
J
E
S

Hiphop & Soul

ASAP ROCKY

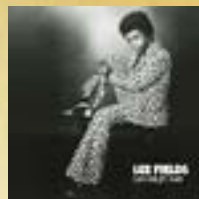
Long Live Asap

Asap Rocky is toch wel de man van het moment binnen de hiphopscene. Met dit debuutalbum maakt hij de stap naar het grote publiek. De rapper heeft een paar A-lijst producers aangetrokken, onder wie Danger Mouse en zelfs Skrillex. Vocaal gezien zijn er bijdragen van onder meer Drake, Santigold en Florence Welch. Long Live Asap is daar door een modderdik en gevarieerd album geworden. Zo is Wild For The Night met Skrillex bijna dubstep, met wat reggae en dikke synths. Daarnaast veel vergelijkbare beats. Daaroverheen de nonchalante raps van Asap. Prima debuut. (JVo)

WU-BLOCK

Wu-Block

Wu-Block is een samenwerking van twee grote hiphopcrews: Wu-Tang Clan en D-Block. Eigenlijk is het een project van Ghostface Killah en Sheek Louch, waarop ook Method Man, Raekwon, GZA, Jadakiss, Masta Killah en Styles P meedoen. Het resultaat is verfrissend. Het album is zeer strak geproduceerd, met scherpe raps en lyrics. Beide kampen zijn goed op elkaar ingespeeld en het plezier straalt er vanaf. Het project blijft wel trouw aan de sound van beide groepen. (JVo)

LEE FIELDS

Let's Talk It Over

(Truth & Soul)

Fields is aan de hand van Truth & Soul en Daptone Soul-revivalisten een bekende naam geworden, naast gelijkgestemden als Charles Bradley en Sharon Jones. Hij had er al een hele carrière opzitten in het Chitlin' circuit

in de zuidelijke VS. Optredens in onooglijke tenten, singletjes voor vage labels en in 1979 bracht hij deze lp uit, die uit de kofferbak van de auto werd verkocht. Met recent twee meesterlijke deep soul platen op zijn naam, is dit album in zijn originele persing een vermogen waard, reden voor Truth & Soul om een mooie rerelease te maken, voorzien van een aantal singletracks uit dezelfde tijd. Songs als She's A Lovemaker en Funky Screw geven 's mans voorliefde voor echte soul weer, die hij in het discotijdperk voorzag van een zeer dansbare beat. Ontegenzeggelijk een jaren zeventig plaat, maar echt talent verloochent zich niet, en de schitterende retro hoes is de kers op de slagroom. (Jvr)

EMELI SANDÉ

Live At The Hall

(EMI)

Ze zal wel gedacht hebben: Adele gebruikt mijn naam (Emeli heet eigenlijk Adele Emeli Sandé), dan mag ik ook een Royal Albert Hall album. De Schotse twintiger schreef de afgelopen jaren vooral voor anderen, maar kwam in 2012

alsnog met haar debuutalbum Our Version of Events: soul/pop met een snufje triphop en R&B. Met veel exposure en nummer-1-hits in eigen land is het logisch om gebruik te maken van dat momentum met een live-opname. Het concert werd opgenomen op 11 november 2012. Op het live-album hoor je haar twaalf van de veertien nummers van haar debuutalbum ten gehore brengen, twee liedjes van special editions, een nieuw nummer en een cover van Nina Simone. Emeli Sandé is duidelijk in vorm en bewijst dat ze niet alleen een ijzersterke songwriter is, maar ook waanzinnig kan zingen en een scherp gevoel voor performance heeft. De dvd bevat extra liedjes en footage. (CB)

World

ABLAYE CISSOKO AND VOLKER GOETZE

Amanké Dioni

Na hun succesvolle album Sira besloten de Duitse jazztrompettist Goetze en de Senegalese koraspeler Cissoko om zowel een film, Griot getiteld, als een nieuw album te maken, beide met de koratraditie als centraal thema. De op papier aparte combinatie blijkt elkaar in de praktijk perfect aan te vullen. Soms wat neigend naar de new age, maar vooral een zeer sfeervol album, waarop de eeuwenoude Afrikaanse traditie met verve voortgezet wordt. (Jvr)

ANA MOURA

Desfado

De geheime liefde van Prince en de Rolling Stones komt uit Portugal en ze heet Ana Moura. Desfado is het nieuwste album van de prinses van de fado. Ze heeft een warme stem die geknipt is voor deze winter en waar je toch geen kippenvel van krijgt. Dat klinkt vreemd, maar toch is het zo. Ana's stem is troostend, maar brengt je niet aan het huilen. Voor het eerst heeft ze drie Engelstalige liedjes opgenomen in haar repertoire. Op het schitterende Dream Of Fire wordt ze bijgestaan door niemand minder dan Herbie Hancock, A Case Of You is haar lezing van het origineel van Joni Mitchell en Thank You werd geschreven door David

Poe. Daarnaast zijn er natuurlijk weer een groot aantal typische fadoliedjes, soms neigend naar fadopop, zoals de aantrekkelijke videoclip en single Ate Ao Verao. Geen enkel probleem, want fadopuristen laten haar toch links liggen. Desfado is echter een bijzonder avontuurlijk album dat laat horen dat er nog altijd toekomst en vooral veel muziek in het genre zit. In mei te zien in Deventer, Groningen en Eindhoven. (RV)

ANTONIO ZAMBUJO

Quinto

Antonio Zambujo is het grootste mannelijke fadotalent van nu. Hij is in Portugal inmiddels al even bekend als Camane en Jorge Fernando. Hij speelde de rol van de eerste echtgenoot van Amalia Rodrigues in een musical over haar leven. De liefde voor muziek reikt echter verder dan enkel fado. Invloeden uit bossa nova en jazz maken zijn songs sprankelend en speels. Van oorsprong is Antonio klarinettist en hij werd ontdekt door Mario Pacheco, meester op de Portugese gitaar en eigenaar van een beroemde fadoclub (Clube De Fado) in Lissabon. Door de vermenging van Portugese en Braziliaanse/Kaap Verdise stijl heeft hij een heel eigen geluid gekregen. Luister maar naar songs als Rua Dos Meus Cumes en het fraaie Fortuna. Quinto is zijn vijfde album en misschien wel zijn beste tot nog toe. (RV)

Heavy

METALLICA

Quebec Magnetic (DVD)

Dit jaar worden James Hetfield en Lars Ulrich vijftig jaar. Tijdens hun eerste ontmoeting in 1980 hebben zij zich onmogelijk kunnen voorstellen wat een mega-act Metallica zou worden. De omvang van die status wordt duidelijk op de dvd Quebec Magnetic als Metallica op 31 oktober en 1 november 2009 tijdens de wereldtour voor hun album Death Magnetic het Canadese Quebec aandoet. De show is strak, de band bruist en het Colisée Pepsi is in extase. (MV)

STRATOVARIUS

Unbreakable

Stratovarius grijpt terug naar een oude succesformule, door hun aankomende plaat Nemesis vooraf te laten gaan door een ep. Het nieuwe materiaal blijft beperkt tot de titeltrack Unbreakable, een mooi samengaan van de zachte en harde kant van Stratovarius. De overige vier nummers komen van oudere albums, maar hebben in 2012 wel een splinternieuwe remastering ondergaan. Het is nog niet duidelijk of dit een voorbode is van een oppoetsbeurt van de volledige catalogus. (MKi)

MICHAEL SCHENKER**Temple Of Rock Live In Europe**

In 2012 toerde de Duitse meestergitarist Michael Schenker uitgebreid door Europa om zijn album Temple Of Rock te promoten. Dit optreden, dat ook op dvd en blu-ray is verschenen, werd opgenomen in 013 in Tilburg. Met ex-Scorpions Herman Rarebell en Francis Buchholz respectievelijk op drums en bas en Doogie White (Rainbow, Yngwie Malmsteen) op zang is dit ongetwijfeld een van de betere line-ups waarmee Schenker de laatste jaren speelde. Het optreden laat Schenker dan ook in absolute bloedvorm horen. Naast een selectie MSG- en UFO-nummers komt ook het Scorpions-album Lovedrive uit 1979 – waarop Schenker na zijn vertrek uit UFO op meedeed – uitgebreid aan bod en worden ook Rock You Like A Hurricane en Blackout gespeeld. We mogen dan ook van harte

hopen dat het plan van deze line-up om de studio in te duiken verwezenlijkt wordt, want dit is zonder twijfel Schenkers beste live-album sinds het fameuze Live At Budokan uit 1982. (DK)

VOIVOD**Target Earth**

Toen gitarist Denis D'Amour a.k.a. Piggy in 2005 aan darmkanker overleed, leek het gedaan met Voivod. Met zijn nalatenschap konden echter nog twee volwaardige cd's worden gemaakt (Katorz en Infini). Nu is er dan Target Earth, zonder Piggy, maar met gitarist Daniel Mongrain die al sinds 2008 live de gitarist van de band is. Target Earth klinkt onmiskenbaar als Voivod. De nucleo-noise is hard, droog, recalcitrant en vooral erg goed. (MV)

ADRESSEN**CONCERTO**

Utrechtstraat 52-60
1017VP Amsterdam
020 6235228
pop@concerto.nu

PLATO TO GO – GIGANT

Nieuwstraat 377
7311 BR Apeldoorn

PRAAMSTRA

Keizerstraat 2
7411 HG Deventer
praamstra@platomania.nl

PLATO

Oude Ebbingstraat 41-43
9712 HB Groningen
050-3135055
 groningen@platmania.nl

Klokensteeg 14
8011 XV Zwolle
038-4225354
 zwolle@platomania.nl

Vrouwensteeg 4-6
2312 BZ Leiden
071-5149689
 leiden@platomania.nl

Voorstraat 35
3512 AJ Utrecht
030-2310826
 utrecht@platomania.nl

www.platomania.nl

KROESE

Rijnstraat 31
6811 EW Arnhem
026-3705116
 kroese.arnhem@xs4all.nl

Molenstraat 126
Nijmegen
024-3221346
 kroese.nijmegen@planet.nl

www.kroese-online.nl

SOUNDS

Parade 66
5911 CE Venlo
077-3510625
 info@sounds-venlo.nl

www.sounds-venlo.nl

VELVET MUSIC

Havik 7A
3811EX Amersfoort
033-4621065
 amersfoort@velvetmusic.nl

Maandereind 40
6711AD Ede
0318 615403
 ede@velvetmusic.nl

Boterstraat 10
1811 HP Alkmaar
072-5110455
 alkmaar@velvetmusic.nl

Rozengracht 40
1016NC Amsterdam
020-4228777
 amsterdam@velvetmusic.nl

Vriesestraat 110
3311 NS Dordrecht
078-6141481
 dordrecht@velvetmusic.nl

Tolbrugstraat 12
4811 WN Breda
076-5212569
 breda@velvetmusic.nl

Oude Binnenweg 121A
3012 JC Rotterdam
010-4134423
 rotterdam@velvetmusic.nl

Nieuwe Rijn 34
2312 JE Leiden
071-5128157
 leiden@velvetmusic.nl

Voldersgracht 3
2611 ET Delft
tel. 015-2133020
 delft@velvetmusic.nl

www.velvetmusic.nl

DE WATERPUT

Bosstraat 36
4611 ND Bergen op Zoom
Tel 0164-237418
 info@waterput.nl

DE DRUKKERIJ

Markt 51
4331 LK Middelburg
Tel 0118 886 874
 muziek@
 drukkerijmiddelburg.nl

NORTH END HAARLEM

Marsmanplein 19 - 2025 DT
Haarlem - T 023-5375745
 northend@telfort.nl -
 www.northendhaarlem.nl

'T OOR

Leeuwenstraat 44
1211EW Hilversum
035-6216579
 hilversum@platenhuis-het-
 oor.nl

Brouwerstraat 10
1315BP Almere Stad
036-5302306
 almere@platenhuis-het-
 oor.nl

www.platenhuis-het-oor.nl

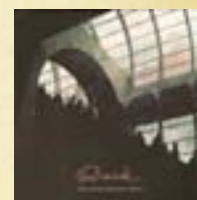
Symfo

STEVEN WILSON MANIA-EXCLUSIVE !!

Bestel of reserveer nu bij jouw eigen Mania-winkel:

The Raven That Refused To Sing. Het nieuwe studioalbum van Steven Wilson is vanaf 22 februari verkrijgbaar. Er verschijnt een erg mooie, super gelimiteerde versie voor € 69,99. Deze bevat twee cd's, een dvd (5.1) een blu-ray en een maar liefst 128 pagina's tellend boekwerk. Alles erg mooi verpakt in hardback 10" inch boek. Bestel snel, want OP=OP!

RIVERSIDE**Shrine Of New Generation Slaves**

(InsideOut)

Als er een meldpunt voor Poolse progrock zou bestaan, moet het vijfde album van Riverside daar nu onmiddellijk vetgedrukt worden geregistreerd.

Het kwartet uit Warschau levert met Shrine Of New Generation Slaves een wel zeer overtuigend visitekaartje af. Zonder zwakke plekken en zonder water bij de wijn te doen.

De band slaagt erin een zekere degelijkheid aan de zucht naar avontuur te koppelen. Er wordt netjes binnen de lijntjes gekleurd maar zeker op het uitgerekte Escalator Shrine (12:41) schakelt Riverside veelvuldig en verandert de band dikwijls van richting. Maar luister ook eens hoe fraai en subtiel de opener van de plaat in het tweede nummer over gaat. Zoals altijd kennen de teksten van zanger/bassist Mariusz Duda, wiens ietwat zalvende stemgeluid een mooi contrasterend rustpunt vormt temidden van alle muzikale drukte om zich heen, de nodige diepgang en donkerblauwe somberte. Het gaat niet goed met ons. Het illustratiemateriaal versterkt dat beeld. Maar het loopt pas echt verkeerd met ons af als we onszelf belangrijk gaan vinden, blijktens Celebrity Touch, waarvoor Riverside de eerste clip in zijn bestaan heeft gemaakt. (WK)

S
T
A
P
E
L
P
L
A
A
T
J
E

LUISTER TRIPS

INDIANS Somewhere Else

JANNE SCHRA Janne Schra

JIM JAMES Regions Of Light And Sound of God

TRAUMAHELIKOPTER Traumahelikopter

LOCAL NATIVES Hummingbird

VILLAGERS Awayland

MISTER AND MISSISSIPPI Mister And Mississippi

JOHN PAUL WHITE Long Goodbye

PONDEROSA Pool Party

TRIXIE WHITLEY Fourth Corner

Movies

ACCUSED SERIE 2

(Just Entertainment)

Accused is een unieke tv-serie die zich grotendeels afspeelt in de rechtbank. In elke aflevering volgen we het verhaal van iemand die terechtstaat wegens een misdrijf. Na het veelgeprezen eerste seizoen is dit de tweede reeks, met wederom een aantal intrigerende en meeslepende zaken.

BELLE EPINE

Regie: Rebecca Zlotowski

(Filmfreak)

Na de plotselinge dood van de moeder valt het gezin Friedmann volledig uit elkaar. Niet in staat om het verlies onder ogen te zien, vlucht vader naar het buitenland en oudste dochter Anna naar haar vriend. Jongste dochter Prudence blijft achter en worstelt niet alleen met het gemis van haar moeder maar ook met haar puberteit. De joodse ouders van haar brave nichtje

proberen haar de stabiliteit te geven die ze nodig heeft maar Prudence vindt heil in feestjes, illegale motorraces en onbezonnen seks.

BRAQUO

Dat spannende misdaadseries niet uit Scandinavië hoeven te komen bewijst de Franse serie Braquo. Braque is slang voor braquage en wordt gebruikt als benaming voor een gewelddadige overval. En die zijn er nogal eens in de buitenwijken van Parijs waar de serie zich afspeelt. Het is qua realisme vergelijkbaar met The Wire alleen veel rauwer, grover en harder. De psychologische details van de inspecteurs die op zoek gaan naar waarheid om de naam van hun collega te zuiveren en de beschuldigingen van fout gedrag maken het tot een bijzonder intrigerende en verslavende serie. Niet voor niets kreeg Braquo afgelopen jaar een internationale Emmy voor beste serie. (JvH)

COLOFON

Hoofredactie

Bert Dijkman

Redactie

Jorn van der Linde, Dick van Dijk, Henri Drost

Vormgeving

Eric-Jan Westen, e.westen@westerstorm.nl

Druk

Drukkerij Sintjoris nv, Merendree België

Medewerkers

Niels Achtereekte, Erik van Beek, Jos van den Berg, Ronald Besemer, Benjamin van Bienen, Frits Broekema, Cecile Bol, Menno Borst, Appie Clermonts, Peter van Cooten, Vic Van Cooten, Erik Damen, Dennis Dekker, Jan Doense, Henri Drost, Joost van den Dungen, Hermen Dijkstra, Ruben Eg, Sanna Marije van Elst, Willem Jaap van Essen, Jeroen van Heukelom,

Caspar Jacobs, Barend Florijn, Liesbeth Glas, Edwin de Haan, Gijs Hesselmans, Peter Heuts, Raymond Janssen, Jan Jasper, Albert Jonker, Martin Kikkert, Dries Klontje, Stefan Koers, Martijn Koetsier, Wim Koevoet, Marjan Kok, Stephan Lam, Ron Loontjens, Erik Mundt, Corné Ooijman, Han Orsel, Bram Peeters, Marco van Ravenhorst, Linda Rettenwander, Wiebren Rijkeboer, Xander de Rond, Peter Simmers, Martin Smeets, Jelle Teitsma, Dick Tersteeg, Menno Valk, Louk Vanderschuren, Jeroen Vedder, Paul van 't Veer, Ruud Verkerk, Cees Visser, Jesse Voorn, Jurgen Vreugdenhil, Jan de Vries, André de Waal, Michel Weber, Jeroen Wierstra, Enno de Witt, Erwin Zijleman, Wil Zenhorst.

Adres

Postus 71, 7400 AB Deventer, email: redactie@platomania.nl

Advertenties

Voor adverteren in de Mania kunt u met de redactie contact opnemen. Het is ook mogelijk in combinatie met Live XS een advertentie te boeken. Voor Live XS kunt u contact opnemen met Erik van Oort tel: 06-49879873 email: erik@allxs.nl

Abonneren:

Stort 20 euro's op rekening 53.12.46.825 (ABN/AMRO) van Plato Mania, (10 nummers). Onder vermelding van naam en adres. Voor Belgische abonnees is het 30 euro voor 10 nummers i.v.m. hogere portokosten.

Mania 295 verschijnt op 8 maart 2013

A LITTLE BIT OF HEAVEN**Regie: Nicole Kassell***(Paradiso)*

Een glimlach en een traan gaan hand in hand bij deze tragikomedie. Wanneer Marley (Kate Hudson) bij een controle bij de dokter kanker blijkt te hebben die meer te genezen is, valt haar wereld ineen. Van haar perfecte leven met leuke vrienden en leuke dates lijkt ineens niks meer over. Totdat ze tot over haar oren verliefd wordt op haar dokter en hij de liefde van haar leven blijkt te zijn en daardoor heeft ze ineens een nieuwe zorg. Wat is er moeilijker, doodgaan of verliefd zijn? Om een film te maken over zo'n onderwerp zonder in alle valkuilen te vallen is niet makkelijk. Regelmatig balanceert de film op het randje om een echte chickflick te zijn, maar weet ook mannen te boeien. (JvH)

COMPANY ORHEIM**Regie: Arild Andresen***(Living Colour)*

Elke familie heeft zijn geheimen, ook de familie Orheim. Wanneer de tiener Jarle erachter komt dat zijn vader een alcoholverslaafde is met nogal losse handjes, stort zijn wereld in. Een partijtje voetbal tussen vader en zoon in de tuin, door het raam gadeslagen door een stralend glimlachende moeder; het is een bijna archetypisch beeld van gezinsgeluk. Maar dat geluk heeft een heel beperkte houdbaarheid. Dat zien we als vader stiekem en gulzig een fles drank aan zijn keel zet. Arle groeit op met een agressieve vader en een moeder die daar niet tegenop is gewassen. Die tienerjaren zijn bepalend voor Arles verdere leven. Als hij 25 is en hoort dat zijn vader is overleden, overheerst een gevoel van opluchting. In flashbacks laat regisseur Andresen zien wat er precies gebeurde tijdens die zo belangrijke jeugdijaren.

KIJKTIP**LAURENCE ANYWAYS****Regie: Xavier Dolan***(Cinemien)*

Laurence en zijn vriendin Fred zijn soulmates en smoorverliefd. Wanneer zij Laurences dertigste verjaardag vieren, doet Laurence een bekentenis die hun leven volledig op zijn kop zet: hij wil een vrouw worden. Samen beginnen Laurence en Fred aan een stormachtige reis die hen dichterbij zichzelf en bij elkaar zal brengen. Laurence Anyways

is een episch liefdesverhaal dat de kijker door middel van overdonderende beelden, kostuums en een fantastische soundtrack de kracht van liefde laat zien. De 23-jarige Xavier Dolan (Les Amours Imaginaires) – het Canadese antwoord op Pedro Almodóvar en François Ozon – maakte van elke scène een spetterend kunstwerk. Laurence Anyways werd op het filmfestival van Cannes met staande ovaties ontvangen en het werd met verschillende prijzen bekroond (waaronder de Prijs voor Beste Actrice). Laurence Anyways wordt wereldwijd geroemd als meesterwerk.

XAVIER DOLAN BOX*(Cinemien)*

Slechts 23 is de Canadese Xavier Dolan en hij stond hij dit jaar al voor de derde keer in de officiële selectie van het filmfestival van Cannes. Met zijn debuut J'ai Tué Ma Mère sleepte Dolan meteen drie prijzen in de wacht en ook de daarop volgende Les Amours Imaginaires en Laurence Anyways brachten hem alleen maar prijzen en faam. Dolan is een alleskunner: hij acteert, schrijft, maakt de kostuums, heeft een overdonderend gevoel voor visuele stijl en het kiezen van de juiste muziek die alleen maar meer bijdragen aan de kracht van zijn films. Ontdek Xavier Dolan!

DE BESTE TV-SERIES VAN DIT MOMENT!

**BRAQUO
SERIE 1**

Deze EMMY awardwinnende serie Braquo wordt gezien als het Franse antwoord op The Wire. Deze keiharde politiserie kent geen grenzen. IMDBwaardering 8,1

**SPIRAL
SERIE 1**

Deze serie is door de BBC geadopteerd. Deze eigentijdse en intelligente misdaadserie heeft ijzersterke plots en boeiende personages. IMDBwaardering 8,3.

**PENOZA
SERIE 2**

Hoog gewaardeerde successerie. Met glansrollen voor Monic Hendriks en Fedja van Huet. Dit seizoen aangevuld met topacteur Willem Nijholt en radio- en TV persoonlijkheid Eric Corton.

I HUNT MEN

Crimeserie gebaseerd op het succesvolle boek Daybreak van Viktor Arnar Ingolfsson. 60% van IJsland bleef hier voor thuis.

KIJKTIP

LE MAGASIN DES SUICIDES

Regie: Patrice Leconte
(Lumière)

Beeld je een donkere stad in waar de bewoners geen zin hebben om te leven. In het midden van die stad bevindt zich één lichtpunt: 'de zelfmoordwinkel'. Wanhopige mensen op zoek naar middelen om hun leven te beëindigen, worden er verwelkomd door Michima, Lucrèce en hun triestige kinderen. Op een dag wordt Alan geboren. En het noodlot slaat toe: hij lacht!

KIJKTIP

VIOLETA WENT TO HEAVEN

Regie: Andrés Wood
(Cinemien)

Violeta Parra (1917-1967) wordt gezien als de Bob Dylan van Chili: een folkloriste

en popicoon die een stem gaf aan de ziel van een natie en de sociale onvrede tot onderwerp van haar muziek maakte. Regisseur Andrés Wood (Machuca, La buena vida) vertelt met Violeta Went To Heaven het levensverhaal van Violeta Parra (Francisca Gavilán), die wist uit te groeien tot een internationale hitsensatie en Chili's nationale trots. Wood kiest daarbij niet voor een lineaire biografie, maar levert een impressionistisch, magisch-realistisch meesterwerk, waarin hij moeiteloos de ijkpunten uit Parras leven met elkaar verbindt. Van haar tumultueuze jeugd, haar reizen door Chili met als doel de traditionele cultuur te behouden en haar popularisatie van de 'Nueva Canción Chilena' tot haar uitstapjes naar Parijs als gevierd beeldend kunstenaar (ze exposeerde zelfs in het Louvre), haar ijle greep op het moederschap en haar tumultueuze liefdesleven. En dan is er nog de muziek.

ALLEEN MAAR NETTE MENSEN

Regie: Lodewijk Crijns

(A-Film)

David Samuels komt uit een intellectueel Joods gezin uit het chique Amsterdam Oud-Zuid, maar wordt door zijn uiterlijk vaak voor Marokkaan aangezien. David is een man met een opmerkelijke missie: het vinden van een ghetto fabulous queen met grote tieten en een dikke bil. Zijn ouders en vrienden verklaren hem voor gek, maar David zet zijn zoektocht onverschrokken voort. Deze leidt hem naar de Bijlmer, waar hij na een aantal wilde avonturen bedrogen uit lijkt te gaan komen. Zal David zijn ideale vrouw, een grote donkere seksgodin met booty én brains ooit vinden?

ALPS

Regie: Yorgos Lanthimos

(Filmfreak)

Een verpleegster, een paramedicus, een gymnaste en haar trainer bieden hun diensten aan. Bij een sterfgeval laten ze zich door familie of vrienden inhuren om de plaats van de overledene in te nemen. Het gezelschap heet Alps, hun autoritaire leider Mont Blanc. De leden van Alps worden geacht zich aan zijn strikte regels te houden. De verpleegster doet dat niet. Met zijn bejubelde Dogtooth gaat de eigenzinnige jonge filmmaker Yorgos Lanthimos voorop in de new wave van de Griekse cinema. Met opvolger Alps vestigt hij zich definitief als een van de meest talentvolle auteurs van de hedendaagse cinema. (vanaf 20 februari in de winkels)

COMME UN HOMME

Regie: Safy Nebbou

(Lumière)

Als Greg, de beste vriend van Louis, van school gestuurd dreigt te worden na een aanvaring met de Engelse lerares Camille, besluit hij haar te kidnappen. Louis wordt medeplichtig wanneer hij Greg de sleutels geeft van een hut op een afgelegen eilandje in een moerasgebied. Ook al beseffen ze elke dag meer en meer dat ze haar maar beter kunnen vrijlaten, doen ze dat niet. Dat de directeur van de middelbare school de vader van Louis is maakt deze keuze nog ingewikkelder.

DETACHMENT

Regie: Tony Kaye

(A-Film)

Invalleer Henry Barthes probeert de studenten die hij lesgeeft iets bij te brengen in de korte tijd die hij met ze heeft. Zo ook op de probleemschool in een buitenwijk van New York, waar hij een tijdelijke positie aangeboden heeft gekregen. Hoewel hij zijn collega's en scholieren steeds op afstand heeft weten te houden, wordt zijn geïsoleerde leven dit keer volledig overhoop gehaald.

GIRLS SEIZOEN 1

(Warner)

Een nieuwe loot aan de HBO-stam. Winnaar van twee Golden Globes. De show is het geesteskind van de 26 jarige Lena Dunham. Naast het spelen van de hoofdrol, schrijft en coproduceert zij de show. Ook regisseert ze een aantal afleveringen. Girls is een serie over een groep vriendinnen van midden twintig in New York. Net afgestudeerd proberen zij het te maken in het creatieve

vak. Meer Brooklyn en minder Manhattan dan Sex And The City. En dan met de flair van een vrouwelijke tegenhanger van Entourage.

HOPE SPRINGS

Regie: David Frankel

(Entertainment 1)

In de romantische komedie Hope Springs van regisseur David Frankel (The Devils Wears Prada) spelen Oscarwinnaars Meryl Streep en Tommy Lee Jones een echtpaar waarvan het huwelijk op de klippen dreigt te lopen. Wanneer Kay hoort van de beroemde relatietherapeut Bernie Feld (Carell), vindt ze het tijd om actie te ondernemen. Ze haalt haar man over om samen met haar richting het plaatsje Great Hope Springs te vertrekken, waar ze een week lang huwelijks- en sekstherapie volgen van de befaamde relatiecoach. De week ontpopt zich tot een spannende, verrassende, maar bovenal hilarische ontdekkingsreis, waarbij Kay en Arnold elkaar op een hele andere manier leren kennen.

HOW TO MAKE IT IN AMERICA 2

(Warner)

In het tweede seizoen van de HBO-comedy How to Make It in America volgen we andermaal de grote stadsavonturen van Ben (Bryan Greenberg) en Cam (Victor Rasuk). Ben is een ambitieuze ontwerper die zijn vorige passieprojecten door brute pech zag ontsporen. Cam, Bens boezemvriend, is een vrijevochten geest en een zakentoon in de dop. Na een potentieel lucratieve zakenreis naar Japan, proberen ze hun CRISP-gamma van t-shirts en hoodies te slijten in

downtown New York. In de moordende wereld van de mode komt het er op aan elke tip op te volgen en elke connectie hard te maken. In hun entourage duiken weer oude bekenden op: Bens ex, Rachel (Lake Bell), die een wereldreis ondernam om op zoek te gaan naar zichzelf; Domingo (Scott 'Kid Cudi' Mescudi), een jongen van de straat die zijn eigen 'honderneming' runt; hedgefundmiljonair David 'Kapo' Kaplan (Eddie Kaye Thomas), een oude studiegenoot van Ben, en Cams neef Rene (Luis Guzmán), een ex-gedetineerde die met zijn Rasta Monsta energydrink de markt wil veroveren...

KIJKTIP**MEES KEES**

Regie: Barbara Bredero
(Entertainment 1)

Mees Kees, naar de succesvolle gelijknamige boeken van Mirjam Oldenhave, is verfilmd. Kees

is een stagiair en moet voor het eerst voor de klas staan, voor groep 6b. Hij weet nog niet helemaal hoe dat moet, maar gelukkig helpen de kinderen hem met lesgeven. Mees Kees is een feelgood familiefilm van regisseur Barbara Bredero met rollen voor onder anderen Willem Voogd, Sanne Wallis de Vries, Cas Jansen en Peter Heerschop. Voor Tobias (Felix Osinga) komt Mees Kees (Willem Voogd), de nieuwe invaller op school, precies op tijd. Door de juf werd hij om niets de klas uitgestuurd. Ook kreeg hij vaak strafwerk. Raar, want Tobias is namelijk best slim, heel vrolijk en supergrappig. Mees Kees geeft heel anders les dan de juf. Al bloeit Tobias door de aanwezigheid van Mees Kees op, Kees merkt dat er iets met Tobias is. Hij heeft nooit brood mee bijvoorbeeld. Dat komt omdat zijn vader dee-oo-oo-dee is en zijn moeder de hele dag in bed ligt. Mees Kees ontfermt zich over Tobias. Hij deelt zijn boterhammen met het heerlijke omeletje van zijn moeder met hem, neemt Tobias mee uit flipperen en laat hem gezellig 'nablijven'. De strenge directrice Dreus (Sanne Wallis de Vries) vindt het maar niets...

MAGIC TRIP

Regie: Alex Gibney /
Alison Ellwood
(Filmfreak)

Het jaar is 1964. Ken Kesey, gevierd schrijver van o.a. One Flew Over The Cuckoo's Nest,

begint aan een in LSD gedrenkte roadtrip waar vandaag de dag nog over gesproken wordt. Kesey en zijn vriendengroep van vrijbuiters, de Merry Pranksters genaamd, trekken dwars door Amerika. Achter het stuur van hun psychedelisch beschilderde bus zit Neal Cassidy, hét icoon van de beat generation dankzij zijn sleutelrol in Jack Kerouacs On The Road. Kesey's 'magic trip' neemt uiteindelijk mythische proporties aan, mede dankzij de internationale bestseller die Tom Wolfe erover schrijft. The Electric Kool-Aid Acid Test is ook generaties later nog een toonaangevend boek. Toch kregen we nooit één van de opnamen te zien die tijdens de reis werden gemaakt. Documentairemaker Alex Gibney, die een Oscar won voor zijn Taxi To The Dark Side, brengt daar verandering in. Aan de hand van Kesey's oorspronkelijke beeld- en audiomateriaal reconstrueerde hij deze mythisch geworden reis, samen met co-regisseur Alison Ellwood. Het unieke tijdsdocument dat dit oplevert, is een swingende ode aan de vrijheid.

THE HOUR 2

26 februari verschijnt het tweede deel van de geweldige BBC-serie The Hour. Bij aankoop The Hour seizoen 2 krijg je seizoen 1 er helemaal GRATIS bij. We krijgen flink wat exemplaren om weg te geven maar wees er snel bij want

OP = OP. Bestel via onze sites seizoen 2 en je krijgt zolang de voorraad strekt het eerste seizoen er automatisch bij. Reserveren en ophalen in onze winkels kan natuurlijk ook.

**DEEL 1
GRATIS
ERBIJ**

THE ACCUSED

Ook bij aanschaf van het tweede deel van The Accused krijg je geheel gratis het eerste deel erbij. Let wel, voor beide acties geldt: OP = OP!

**DEEL 1
GRATIS
ERBIJ**

HOW I SPENT MY SUMMER VACATION**Regie: Adrian Grunberg***(Paradiso)*

How I Spent My Summer Vacation vertelt het verhaal van de beroepscrimineel Driver (Mel Gibson) die wordt opgepakt door de Mexicaanse autoriteiten. Hij wordt in een gevangenis gestopt vol zware criminelen waar hij leert overleven met de hulp van een 9-jarig jongetje.

I HUNT MAN SERIE 1*(Just Entertainment)*

Ver van de bewoonde wereld, in een onherbergzaam deel van IJsland, klinken schoten. Een jager? Ja, maar deze keer is de jager zelf de prooi. In de periode die volgt, wordt het land opgeschrikt door een tweede en derde moord. De dader speelt een spel met de politie. Hij stuurt raadsels die moeten worden opgelost om een volgende moord te voorkomen. De zaak vergt het uiterste van de twee beste rechercheurs van Reykjavik: de hypercorrecte Hinrik en de reusachtige Gunnar, die nooit aarzelt om zijn boekje te buiten te gaan als hij daardoor zijn werk beter kan doen. Samen moeten de beide mannen hun onderlinge verschillen zien te overwinnen om de moordenaar te pakken te krijgen...

KIJKTIP**BEING FLYNN****Regie: Paul Weitz***(Benelux Film Distributors Home Entertainment)*

Robert de Niro speelt een van zijn beste rollen in tien jaar waarin hij zich weer op het oude niveau van Raging Bull en Taxidriver weet te hijsen. De Niro speelt Jonathan Flynn, een sikkeneurige en alcoholverslaafde taxichauffeur in New York die ervan overtuigd is dat hij een van de beste schrijvers ooit is. Na een ruzie met zijn onderburen moet hij zijn huis uit. Hij probeert eerst onderdak te vinden bij zijn zoon maar die zit daar niet op te wachten nadat hij zijn vader tien jaar niet gezien heeft. Wanneer Jonathan Flynn aanklopt bij de opvang voor daklozen blijkt zijn zoon daar als vrijwilliger te werken. (JvH)

JACK TAYLOR SERIE 1*(Lumiere)*

Jack Taylor is een ex-agent met een uiterst koppig karakter. Hij is een kei in zijn vak en gaat op zoek naar sporen waar anderen gestopt zijn met zoeken. Bovendien kent hij de straten en wijken in zijn geboortedorp Galway als zijn broekzak. Kleine dorpen hebben evenwel een groot collectief geheugen. Iemand zoals Jack vergeet men er niet snel.

NONO, HET ZIGZAGKID**Regie: Vincen Bal***(Benelux Film Distributors Home Entertainment)*

Nono, Het Zigzag Kind is het verhaal van de dertienjarige Nono. Zijn moeder is overleden toen hij één jaar was. Zijn vader, inspecteur Feierberg, is 'de beste politie-inspecteur ter wereld'. Nono doet zijn best om op hem te lijken, maar raakt steeds in de problemen. Daarom stuurt zijn vader hem twee dagen voor zijn bar mitswa naar zijn oom Sjoemel om volwassen te worden. In de trein treft Nono een mysterieuze opdracht: het is zijn laatste kans om zich te bewijzen. Samen met meesterkrimineel Felix Glick trekt hij naar de Franse Riviéra, op zoek naar de waarheid over zijn moeder. Zal hij achterhalen wat haar geheim is voor zijn vader hem heeft opgespoord? (vanaf 20 februari in de winkels)

SILENT CITY**Regie: Threes Anna***(A-Film)*

Rosa gaat in Tokio in het restaurant van Master Kon werken, een van de grootste vismeesters ter wereld. Al snel blijkt dat aarden in Japan geen vanzelfsprekendheid is. Haar werkzaamheden zijn monotoon, vrijwel geen van haar collega's spreekt Engels en zelfs oogcontact is een gunst die alleen bij hoge uitzondering wordt verleend. Als blijkt dat Rosa met haar werk als leerling niets verdient, ziet ze zich genoodzaakt naar andere inkomsten uit te kijken. Onbegrip, teleurstelling en eenzaamheid maken zich langzaam van haar meester. Toch heeft ze de sleutel tot haar geluk elke dag in de hand. Want om in de zwijgende stad te kunnen overleven zal ze eerst de vissen moeten begrijpen.

Intouchables

NU GOEDKOOP IN DE WINKELS OP DVD EN BLURAY!

THE MAGIC OF BELLE ISLE**Regie: Rob Reiner***(Paradiso)*

Feelgoodfilm met daarin een glansrol voor Morgan Freeman. Freeman speelt een aan zijn rolstoel gekluisterde schrijver met een voorkeur voor alcohol sinds zijn vrouw is overleden aan kanker. Om zijn writersblock te overkomen en om te ontsnappen aan de bemoeienis van anderen gaat hij in een huisje aan een meer wonen en raakt bevriend met zijn buurvrouw (Virginia Madsen) en haar drie dochters. Met een levensspreuk dat je geen twee dingen tegelijkertijd kan/moet doen blijft hij drinken in plaats van dat hij probeert te schrijven. Wanneer hij ongemerkt sympathie krijgt voor de negenjarige dochter die schrijver van sciencefiction wil worden, wordt hij, met enige tegenzin, haar mentor. De jongste dochter houdt van olifanten en hij schrijft voor haar een verhaal, dat meerdere vervolgen krijgt en zo is hij weer back in business. Prachtig, enigszins voorspelbaar verhaal met een magnifieke Morgan Freeman en Virginia Madsen. (JvH)

THE SUBSTANCE**Regie: Martin Witz***(Filmfreak)*

Van wonderdrug tot zorgenkind: The Substance toont de ontwikkeling van LSD vanaf de ontdekking van de stof in 1943 door de Zwitserse chemicus Albert Hofmann tot het Californische verbod erop in 1966. Getoond wordt hoe met de substantie werd geëxperimenteerd binnen de psychologie en op straat, waar het hét psychedelische symbool werd van de hippiebeweging. Ontdekker Albert Hofmann komt als honderdjarige aan het woord over zijn eerste 'verschrikkelijke ervaring' met de stof. Verder zijn er interviews met wetenschappers, een lid van 'the Merry Pranksters' en met de autodidactische LSD-producent goeroe Timothy Leary.